

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 56ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 942 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 56ο Τεύχος 942
Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 2006

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θίκων Ἐξαφύλλου:

Ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ
Ἁγίας Μαρκέλλης Νέας Ὑόρκης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐναρξίς νέας Συνοδικῆς περιόδου.....	3
Νέος Ἐπίσκοπος εἰς Αὐστραλίαν.....	4
Πανήγυρις τοῦ Ὁσίου Παχωμίου τοῦ ἐν Χίῳ	5-9
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	10-12
Φωνὴ ἀπὸ παλαιά.....	13
Μεγαλύτερο ρεζιλίκι δέν ἔγινε.....	14-15
Ὁ Τίμιος καί Ζωοποιός Σταυρός.....	16-17
Μικρά καί οὐσιώδη.....	18-19
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	20-23

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν
ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω
τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖ-
τω μοι».

(Ματθ. ιστ', 24)

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΝΕΑΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τήν Δευτέραν 5/18 Σεπτεμβρίου 2006 συνήλθεν ἡ 'Ι. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκακίου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησεν ἡ πρώτη συνεδρίασις τῆς νέας Συνοδικῆς Περιόδου. Αἰσθητὴ ἦτο ἐφέτος ἡ ἀπουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου λόγῳ τῆς ἀσθενείας του. Προσῆλθεν ὁμως ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος, ὅστις ἐνημέρωσε τὴν 'Ι. Σύνοδον διὰ τὰ προβλήματα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς καὶ ἔλαβεν ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς ἀπὸ τὸν προσωρινῶς ἀσκοῦντα τὰ καθήκοντα τῆς διοικήσεως τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον. Ὁ Μακαριώτατος, λαβὼν γνῶσιν τῶν ὅλων προβλημάτων ἀπεφάσισεν τὴν σύστασιν Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου καὶ τῇ συμμετοχῇ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Ἀμερικῆς Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Νήφωνος Τσικιρίκη τῶν Αἰδεσιμω-

τάτων Πρεσβυτέρων Θεοδώρου Γιαννακοπούλου καὶ Κλεάνθους Κορκωτᾶ, καθὼς καὶ τῶν ἐντιμοτάτων κυρίων Ἰσιδώρου Σπανοῦ, Μιχαήλ Γιαννακῶφ καὶ Λεωνίδου Πίττου. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ ἔχῃ συμβουλευτικὸ χαρακτῆρα καὶ θὰ εἰσηγεῖται λύσεις διὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1. ια'. ΒΣ' τῆς 4/17 Ὀκτωβρίου 2006 ἀποφάσεώς της ἀπεφάνθη περὶ τῆς συνενώσεως τῆς Ἐξαρχίας Ἀνατολικῆς Εὐρώπης μέ αὐτὴν τῆς Κεντρῶς καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὸ ὠμοφόριον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου. Ὁ Σεβασμιώτατος πλέον θὰ καλεῖται Ὁ Ἐπίσκοπος Εὐρώπης καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ποιμαντορίαν ὅλου τοῦ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος Εὐρωπαϊκοῦ χώρου.

Οἱ ἱερεῖς τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης θὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα (κατὰ τὸ Σλαβικόν τυπικόν τὸ ὁποῖον τηροῦν) νὰ μνημονεύουν πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου τους ποιμενάρχου κ. Καλλινίκου, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου ὡς Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Νέος Ἐπίσκοπος εἰς Αὐστραλίαν

Η Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8.Θ'.ΒΣ' τῆς 5/18-9-2006 ἀποφάσεώς της, ἀπεδέξατο τήν διά χειροθεσίας ἀποδοχήν τοῦ Σεβ. Σπυρίδωνος Ἑρμογένους Μητροπολίτου τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐστραλίας καί πάσης Ὁκεανίας. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἱδρυσε ὁμώνυμον Μητρόπολιν εἰς τήν θέσιν τῆς Ἐξαρχίας καί εἰς τήν συνεδρίαν τῆς 4/17 Ὀκτωβρίου, ἐξουσιοδότησε τόν Γραμματέα αὐτῆς Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος κ. Φώτιον, διά τήν ἐκτέλεσιν τῆς χειροθεσίας καί τήν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Μητροπολίτου. Ὡσαύτως διά χειροθεσίας ἐδέχθη καί τόν ὑπό τοῦ Σεβασμ. Σπυρίδωνος χειροτονηθέντα πρό τριάκοντα πέντε ἐτῶν ἱερέα Σωτήριο Χαραλάμπους.

Τοιουτοτρόπως ὁ Θεοφιλέστατος μετέβη εἰς Αὐστραλίαν καί τήν Κυριακὴν 16/29 Ὀκτωβρίου, εἰς τόν Ἱερόν Καθεδρικόν Ναόν Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Bentleigh Μελβούρνης, ἐπετέλεσε τὰς χειροθεσίας, μετὰ δέ τό πέρας τῆς Ἀρχιερατικῆς συλλειτουργίας ἐνέθρονισε τῇ ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τόν νέον Μητροπολίτην.

Διά τοῦ τρόπου τούτου ἡ ἀπομεμακρυσμένη ἐπαρχία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπέκτησε ἡγεσίαν. Ἦδη εἰς Αὐστραλίαν δραστηριοποιούνται δύο ἱερεῖς ὑπαγόμενοι εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν Αὐστραλίας, ὁ π. Σωτήριος Χαραλάμπους εἰς Μελβούρνην καί ὁ π. Νεκτάριος Μανώλαρος εἰς Σίδνεϋ καί εἰς Ἀδελαΐδα.

Ὁ Νέος Μητροπολίτης

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Αὐστραλίας καί πάσης Ὁκεανίας κ. Σπυρίδων (κατά κόσμον Παντελεήμων Ἑρμογένους τοῦ Ἑρμογένους καί τῆς Κυριακῆς) ἐγεννήθη εἰς τό χωρίον Ἀριδίππου τῆς ἐπαρχίας Λάρνακος τῆς μεγαλονήσου Κύπρου, τό 1927. Ἐξέκίνησε τὰ βήματά του ὡς ρασοφόρος Μοναχός εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Σταυροβουνίου Κύπρου, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεχώρησεν (ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐννέα Μοναχῶν ἀκολουθούντων τό πάτριον ἐορτολόγιον) διά τήν Ἱεράν Μονήν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Κουβαρᾶν Ἀττικῆς, ὅπου καί ἐκάρη Μεγαλόσχημος.

Ἐχρημάτισε βοηθός τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῶν «Ματθαϊκῶν» Εὐγενίου Τόμπρου, καί ὅταν μίαν ἡμέραν ἤκουσεν αὐτόν νά ἐπικοινωνῇ τηλεφωνικῶς μετὰ τῆς νεοημερολογιτικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τόν ἤλεγξεν.

Ὅθεν, ὁμοῦ μετὰ πολλῶν ἄλλων Μοναχῶν τῆς ἰδίας Μονῆς ἐγκατέλειψαν τήν παράταξιν τῶν «Ματθαϊκῶν» καί ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπό τήν Ποιμαντορίαν τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Τῇ ἐντολῇ τοῦ τελευταίου, ἐχειροτονήθη διάκονος, ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γερμανοῦ, τήν 20ήν Μαρτίου τοῦ 1950.

Μετά τόν θάνατον τοῦ πρ. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου ἔζησε τήν ἀγωνίαν τῆς ὀρφανείας τῆς Ἐκκλησίας μας καί τὰς προσπάθειάς διά τήν ἐκλογὴν ἐπισκόπου. Ἐμεινε δέ παροιμιώδης ἡ ἔκφρασίς του ὅταν ὑπεδέχθη ὁμοῦ μετ' ἄλλων κληρικῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κάνιγγος τόν ἄρτι ἀφιχθέντα ἐξ Ἀμερικῆς Μακαριστόν Πρωθιεράρχην Ἀκάκιον λέγων:

«Σύ εἶ ὁ ἀναμενόμενος ἢ ἕτερον

προσδοκῶμεν;»

Τοιουτοτρόπως ἐξέφρασε τήν ἀγωνίαν ὅλων διά τό ἄν ἐπέτυχεν αἰδίμιος τοῦ ποθουμένου ἥτοι τῆς ἐπισκοπικῆς χειροτονίας.

Τόν Μάϊον τοῦ 1962 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου.

Πρός τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60 ἀνεχώρησεν δι' Ἀμερικὴν, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος ὑπό Οὐκρανῶν Ἐπισκόπων καί ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Αὐστραλίαν. Ἐκεῖ ἐδέχθη νά ἡγηθῇ τῆς λεγομένης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας (τουτέστιν τῶν ἀνεξαρτήτων ἐλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Αὐστραλίας τῶν μὴ δεχομένων τήν ἐξουσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς) μέ σκοπόν νά προσελκύσῃ αὐτήν εἰς τὰς πατρῶας παραδόσεις. Τούτου μὴ δυναμένου νά πραγματοποιηθῇ, παρητήθη τῆς ἡγεσίας καί ἔκτοτε παρέμενε ἰδιωτεὺς εἰς Ἀδελαΐδα καί λειτουργῶν εἰς παρεκκλήσιον κατὰ τό παλαιόν ἐορτολόγιον.

Προσφάτως ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμίαν νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί ὑπέβαλεν αἰτησιν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἡ ὁποία καί ἐγένετο δεκτὴ ὁμοφώνως.

Πανήγυρις τοῦ Ὁσίου Παχωμίου τοῦ ἐν Χίῳ

Εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας ὅτι ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε, ὑπάρχει καί θά ὑπάρχει «ζῶσα καί θριαμβεύουσα» στούς αἰῶνες. «Καί Πύλαι Ἰερουσολῶν οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» διαβεβαιώνει ὁ Κύριος καί Θεός μας. Τρανή καί ἀψευδή ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς ἀλήθειας ἀποτελεῖ ἡ ὑπαρξη καί σύγχρονων ἁγίων, οἱ ὁποῖοι μέ τήν «ἰσαγγέλο βιοτήν» τους μέσα στόν ὑλιστικό καί παράφρονα κόσμο μας δείχνουν καί σ' ἐμᾶς τό δρόμο τῆς πίστεως, τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, τοῦ ἀγῶνα καί τῆς ἀρετῆς.

Στή χορεία λοιπόν τῶν Ἁγίων τῆς ἐποχῆς μας συγκαταλέγεται καί ὁ νέος Ἀσκητής τῆς Χίου, ὁ Ὁσιος Παχώμιος. Ἰδρυτής καί κτήτορας δύο Μοναστηριῶν: Τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῶν Ἁγίων Πατέρων τοῦ Προβατείου Ὁρους καί τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης στό λόφο Φραγκοβουνίου.

Ὁ Ὁσιος Παχώμιος ἀποτελεῖ ἕνα λαμπρό φάρο γιά τό χιακό μοναχισμό, ἀφοῦ μέ ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες, καθημερινές θυσίες καί προσωπική ἐργασία θεμελίωσε, οἰκοδόμησε, συγκρότησε, ὀργάνωσε, ἐπάνδρωσε καί προστάτευσε μέχρι τό ὁσιακό του τέλος τά δύο ἀναφερόμενα Μοναστήρια καί τά κληροδότησε στό νησί του ὡς προπύργια καί ἐπάλξεις τοῦ μοναχισμοῦ.

Κοιμήθηκε στίς 14 Ὀκτωβρίου 1905 καί πέρσι συμπληρώθηκαν ἑκατό (100) χρόνια ἀπό τήν εἰς Κύριος ἐκδημία του. Ἡ ἐκκλησία μας ἐόρτασε μέ λαμπρότητα τό ἱερό αὐτό γεγονός

καί τίμησε μέ τήν παρουσία κλήρου καί λαοῦ στό ἀκριτικό νησί τῆς Χίου τόν νέο Ἅγιο. Φέτος, ἕνα χρόνο μετά τήν ἀνακήρυξη τοῦ Ὁσίου Παχωμίου ὡς Ἁγίου, ἡ μυροβόλος Χίος εἶχε τήν εὐλογία καί τή χαρά νά παραστεῖ στίς τιμητικές ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ἀπό τοὺς Ἀρχιερεῖς Χίου κ.κ. Στέφανο, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ.κ. Χρυσόστομο καί Χριστιανουπόλεως κ.κ. Γρηγόριο.

Ἡ Ἱερά Σκήτη τῶν Ἁγίων Πατέρων, τίμησε τόν προστάτη καί ἰδρυτή της μέ κάθε μεγαλοπρέπεια. Ὁ ἱερός κληρὸς, τό πλῆθος τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, ἡ ἀπόδοση τῶν βυζαντινῶν ὕμνων ἀπὸ καλλίφωνους ἱεροψάλτες, ἡ λιτανεία τῆς χαριτοβρύτου θείας κάρας, τῶν ἱερῶν λειψάνων καί τῆς σεπτῆς εἰκόνας τοῦ Ὁσίου, ἐξύφαναν μία συγκινητικότητα καί ἱερόπρεπη ἀτμόσφαιρα πού ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο σέ ὕψη πνευματικά.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χρυσόστομος, πλήρους χαρᾶς καί πνευματικῆς εὐφροσύνης, εὐχήθηκε στοὺς ἐορτάζοντες, τόν Ἡγούμενο τῆς Σκή-

της π. Ἀμβρόσιο καί σέ ὁλόκληρη τήν ἀδελφότητα, «πᾶν ἀγαθόν» πρὸς δόξαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καί τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, μετά τήν πλουσιώτατη τράπεζα πού παρατέθηκε σ' ὅλους τοὺς παρευρισκόμενους, ὅλο τό Ἱερα-

τείο καί οί εὐλαβεῖς Χριστιανοί εἶχαν τή μοναδική εὐκαιρία νά ἐπισκεφθοῦν καί νά προσκυνήσουν στόν Ἱερό Παρθενῶνα τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἄβατο γιά τούς ἄνδρες, σύμφωνα μέ τή διαθήκη τοῦ Ὁσίου Παχωμίου.

Ἱερό δέος καί ρίγη συγκινήσεως donoῦν τήν ψυχή κάθε εὐλαβοῦς χριστιανοῦ μέσα στόν περικαλλέστατο κεντρικό Ναό τῆς Μονῆς, στά ὠραιότατα Παρεκκλήσια, στό Ζωγραφεῖο, στήν Τράπεζα καί σ' ὅλους τούς ἰδιαίτερα προσεγμένους χώρους τοῦ Μοναστηριοῦ.

Σ' αὐτό τό σημεῖο ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ, ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνα εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ἱστορία τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Μετά τό σχίσμα τοῦ 1924 καί τήν αὐθαίρετη ἐπιβολή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἀπό τήν κρατοῦσα Ἐκκλησία, καί οἱ δύο Μονές, πιστές στά προστάγματα τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἔμειναν προσηλωμένες στίς ἱερές παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀντιστάθηκαν σθεναρά στήν ἡμερολογιακή καινοτομία.

Ἰδιαίτερα οἱ μοναχές τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου δέν ἐνέδωσαν στίς πιέσεις, δέν φοβήθηκαν τίς ἀπειλές, δέν δειλίασαν μπροστά στούς ἐκβιασμούς τοῦ τότε Μητροπολίτη τῆς Χίου, ἀλλά μέ ἀκαταμάχητο καί ἀκαταγώνιστο φρόνημα ἀκολούθησαν τόν δρόμο τοῦ χρέους κι ἔμειναν πιστές στήν Ἱερή Παρακαταθήκη πού ἐμπιστευθήκε σ' αὐτές ὁ τιμώμενος Ἅγιός μας, ὁ Ὁσῖος Παχώμιος.

Στή Βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς σώζονται οἱ ἐπιστολές τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Μακαριστοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος εὕρισκόμενος ἐξόριστος στή Μονή Ὑψηλοῦ τῆς γειτονικῆς Λέσβου, δέν παραλείπει νά συμβουλεύει, νά παρηγορεῖ καί νά ἐνισχύει τήν Ἡγουμένη καί τίς ἀδελφές κα-

τά τίς ἡμέρες τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ κατά τῶν Παλαιοημερολογιτῶν (1951-1953).

Μία ἀπ' αὐτές τίς ἐπιστολές, μέ ἡμερομηνία 30-7-1951, δημοσιεύουμε σήμερα χάριν πνευματικῆς ὠφέλειας τῶν πιστῶν ἀλλά καί γιά νά γνωρίσουμε τήν ἱστορία μας, πού ἀποτελεῖ φωτεινό ὁδηγό καί στίς δύσκολες πνευματικά σύγχρονες ἡμέρες πού διανύουμε. Κλείνοντας εὐχόμεστε στήν Ὁσιωτάτη Ἡγουμένη τῆς Μονῆς Παρασκευή καί σ' ὅλη τή χορεία τῶν μοναζουσῶν ὑγεία ψυχική καί σωματική, γιά νά ἀγωνίζονται «τόν ἀγῶνα τόν καλόν» καί νά συνεχίζουν τό ἱερό ἔργο τῶν προκατόχων τους.

Χίος, 22-10-2006 (Π.Μ.).

Ἡ ἐπιστολή τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου

Ἱ. Μονή Ὑψηλοῦ. 30/7/1951

*Ὁσιωτάτη Σεμνή Καθηγουμένη καί
λοιπή ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μονῆς
τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου.*

Τήν ἀπό 28 φθίνοντος μηνός Ἰουλίου, τιμῖαν ἐπιστολήν τῆς ὑμετέρας Ὁσιότητος, ἔλαβον χθές, καί μετά πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀνέγνωνα τό περιεχόμενον αὐτῆς. Εἰς ἀπάντησιν ἐκφράζω ὑμῖν, τάς εὐχαριστίας καί τήν πατρικήν χαράν καί εὐαρέσκειάν μου διά τά ὑϊκά καί εὐγνώμονα αἰσθήματα ἅτινα τρέφετε πρὸς τό ταπεινόν μου πρόσωπον, καί τήν ἀφοσίωσίν σας πρὸς τόν ἱερόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Ἡ σταθερά καί ἀνδρεία στάσις ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν διωκτῶν, προκαλεῖ ὄντως τόν θαυμασμόν μου, ὡς καί τοῦ λοιποῦ κόσμου τοῦ σεβομένου τάς ἐκκλησιαστικές παραδόσεις, ὑπέρ ὧν ὑμεῖς πιστῶς καί εὐόρκως ἀγωνίζεσθε διά τήν δόξαν τοῦ Κυρίου. Πόσον ὄντως παρήγορον εἶναι, εἰς τήν ἐποχήν ταύτην τῆς ἐκλυσεως τῶν ἡθῶν καί τήν παραμέλησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀρχῶν καί πεποιθήσεων νά εὐρεθῶσιν, οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλά καί γυναῖκες, ἐμφορούμεναι τοιαύτης πίστεως εἰς Χριστόν, ὥστε νά φαίνωνται ἀνώτεροι οἰασθῆποτε καταδυναστεύσεως καί ἀπειλῆς ἐκ μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτικῶν διωκτῶν, καταισχύνουσαι αὐτούς διά τῆς ἀξιοπρεποῦς καί ὀρθοδόξου στάσεως αὐτῶν. Εἰς τήν ἀνδρείαν καί σθεναράν στάσιν ὑμῶν, διαβλέπω τήν δύναμιν τῆς Θείας Χάριτος, τήν τά ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, καί ἦν χάριν εἰς τάς προσευχάς μου ἐπικαλοῦμαι ἐφ' ὑμᾶς, ἐκ βάθους ψυχῆς πρὸς σωτηρίαν ὑμῶν. Καί δι' ἡμᾶς μέν, ἄνδρας ὄντας,

ὅταν ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, ἔρχεται συνεπίκουρον μέρος τῆς Χάριτος, πρὸς ἐνίσχυσιν ἡμῶν κατὰ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν ἐπιβούλων μηχανημάτων τοῦ πονηροῦ, ἐνῶ δι' ὑμᾶς, γυναῖκαι οὔσαι, ἀσθενεῖς τὴν φυσικὴν ἀνδρείαν, ἔρχεται συνεπίκουρον τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος καὶ καθιστᾷ ὑμᾶς ικανὰς διὰ τῆς ἀνδροπρεποῦς στάσεως ὑμῶν νὰ καταισχύνετε ἀπάσας συλλήβδην τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς Ἀρχάς. Ἰδοὺ διατὶ προκαλεῖτε, οὐ μόνον τὸν δίκαιον ἔπαινον, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμόν ἐμοῦ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποῦ πάλλει ὁ εὐγενὴς καὶ θεῖος τῆς Ὁρθοδοξίας παλμός. Καὶ δικαίως, διότι ἡ σθεναρά καὶ ἀξιοθαύμαστος στάσις ὑμῶν ἀπέναντι τῶν πιέσεων καὶ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ἀρχῶν, ἀποτελεῖ μίαν λαμπράν καὶ θαυμασίαν σελίδα ἐκ τῆς ἀρχαίας δόξης καὶ εὐκλείας τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὡς μίαν φωτεινὴν ἀνταύγειαν ἀκτινοβολεῖ ἡ στάσις ὑμῶν. Εἴθε τόσο εὐτυχεῖς καὶ μακαρίαι, ὥστε νὰ σᾶς ζηλεύουν καὶ αὐτοὶ οἱ διώκται, καὶ νὰ θαυμάζουν τὴν ἀνδρείαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀκράδαντον πίστιν καὶ εὐσέβειαν ὑμῶν πάντες οἱ ὀρθόδοξοι, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ γράφοντος. Καὶ οὕτω, ἡ τοιαύτη στάσις ὑμῶν, ἐπήνεγκε δι' ἐμέ τὴν ἀντιστροφὴν τῶν φυσικῶν ὅρων, καὶ ἀντὶ νὰ ἀντλήτε ὑμεῖς ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου παράδειγμα θάρρους καὶ δύναμιν εἰς τὸν καλὸν καὶ ὑψηλὸν τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνα, ἀντλῶ ἐγώ, ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας παράδειγμα, ἐγκαρτέρησιν καὶ φερέλπιδα ἐγκαρδίωσιν ἐν τοῖς δεινοῖς τῆς ἐξορίας μου. Καὶ αὕτη ἡ ἀλλοίωσις καὶ ἀντιστροφή τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑφίστου.

Εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ὀρίζοντα, ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη, Θεοῦ καμυπομένου, ἐκ τῶν προσευχῶν ὑμῶν, τὸ ἡμεροφάες λυκαυγές, τὸ προμηνύον λαμπράν τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, ἣτις θὰ ἐπιβραβεύσῃ Χριστοῦ συνεργοῦντος, καὶ τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα, ὃν ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου. Καὶ τότε, ἀνακτώντες καὶ ἡμεῖς τὴν ποθεινὴν ἐλευθερίαν, ἡ πρώτη χώρα κατὰ τὴν περιοδεῖαν, ἣν θὰ ἐπιχειρήσω διὰ τὴν εὐλογίαν τῶν πνευματικῶν μου τέκνων, θὰ εἶναι ἡ μυροβόλος καὶ χαριτωμένη Χίος, καὶ ἡ ἐπίσκεψις τῆς ὑμετέρας Ἱερᾶς καὶ εὐαγοῦς Μονῆς, ἵνα τὰς ἀπαρχὰς τῆς εὐλογίας μου ἀφιερῶσω διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ὁσίως καὶ θεαρέστως μοναζούσας μοναχάς. Καὶ οὕτω θὰ ἐκπληρωθῇ εἰς ἐκ τῶν διακαεστέρων πόθων μου, νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Ἱεράν Μονήν, εἰς ἣν μονάζουν τόσον πισταὶ καὶ εὐσεβεῖς μοναχαί, καὶ νὰ λειτουργήσω, καὶ ἰδίαις χερσίν αὐτάς τῶν ἀχράντων

Μυστηρίων νὰ κοινωνήσω, καὶ τὰς ὀφειλομένας εὐχαριστίας, ἀνθ' ὧν δώρων μέ ἡξίωσαν προφορικῶς νὰ ἐκφράσω.

Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐν τέλει, ὅπως δεχθῆτε μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου ἐπὶ τοῖς δώροις τοῖς ἐξαντλήσασι τὰ ὅρια τῆς εὐγνωμοσύνης μου, καὶ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς μου, ὅπως Κύριος ὁ Θεός, ὑμᾶς μέν ἐνισχύῃ καὶ περιφρουρῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, τοὺς δὲ διώκτας ὑμῶν φωτίζη καὶ συνετίζη πρὸς δόξαν Χριστοῦ, οὐ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν.

† Ὁ π. Φλωρίνης Χρυσόστομος.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου

*Πανοσιολογιώτατε Γέρων Ἀμβρόσιε.
Ὅσιωτάτη Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς
ταύτης Μονῆς.
Εὐλαβέστατοι Προσκυνηταί,
λαε τοῦ Κυρίου περιούσιε.*

Ἰδιαιτέραν κατανοοῦμεν τὴν καταξίωσίν μας τῆς συμμετοχῆς μετὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου καὶ τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν, εἰς τὴν ἱεράν ταύτην πανδαισίαν τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Παχωμίου, οὗτινος εὐλαβῶς προσκυνοῦμεν τὰ σεπτὰ λείψανα, ἵνα ἀντλήσωμεν ἐκεῖθεν χάριν, ἔλεος καὶ βοήθειαν.

Μακρόθεν προσήλθομεν ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῆς ἀγάπης υἱῶν πρὸς γνήσιον Πατέρα καὶ Ἅγιον, καταθέτοντας πρό τῆς πανσέπτου Αὐτοῦ σοροῦ τῶν ἁγίων λειψάνων ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν ὑψηλὸν καὶ ἰδεῶδες, ὡς καὶ ἀξιόχρεον τιμὴν εἰς τὸν Ἀσκητὴν τοῦ αἰῶνος μας.

Θαυμάζομεν τὸ πανίερον ἐνταῦθα Σπήλαιον τοῦ Προβατείου ὄρους, τὸ καθαγιασθέν καὶ

εὐωδιάζον ἐκ τῶν ἀσκητικῶν καμάτων καί ἰδρώτων πανσέπτων ὀσιακῶν μορφῶν τοῦ παρελθόντος, πού ἐδόξασαν τόν Θεόν μέ ὑπεράνθρωπον ζωήν, ὁμοίαν τῆς τῶν Ἀγγέλων.

Τό ἱερόν τοῦτο Σπήλαιον, ὡς εἶναι γνωστόν, ἔσχεν ἀρχικούς οἰκήτορας τούς ἐρημίτας ἁγίους Πατέρας Νικήταν, Ἰωάννην καί Ἰωσήφ, ζήσαντας ἐν πολλῇ ἀσκήσει, νηστείαις, ἀγρυπνίαις προσευχαῖς καί ἀξιωθέντας νά ἀνεύρουν διά θεοσημίας τήν ἱεράν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὡς δῶρον τῆς ἁγίας ζωῆς των καί ἀνεγείρουν τήν Νέαν Μονήν εἰς τιμήν τῆς Θεοτόκου, εἰς τήν ὁποίαν καί ἐμόνασαν μετά ταῦτα.

Τοῦτο τό ἱερόν Σπήλαιον ἐκόσμησαν διαχρονικῶς καί ἄλλοι ἀσκηταί, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα δέν διασώζονται, μέχρι τοῦ παρ' ἡμῖν σήμερον ἐροταζομένου Ἀγίου Παχωμίου, ἐπὶ τῇ σεπτῇ μνήμῃ τῆς ἐν Κυρίῳ τελειώσεώς του.

Γέννημα καί οὗτος τῆς Χίου ἐμπλουτίζει αὐτήν ὡς προστιθέμενος μαργαρίτης εἰς τόν στέφανον τοῦ ἀγιολογίου τῆς νήσου.

Εἶναι διά τοῦτο καύχημα διά τήν ἁγιοτόκον Χίον ἡ ἀνάδειξις ἐν αὐτῇ πολλῶν Ἀγίων, Μαρτύρων καί Ὁσίων, οἱ ὁποῖοι καθαγίασαν τόν τόπον.

Ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν τοῦ Ὁσίου διέτρεξεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν πολύ πέραν τῆς Χίου καί ὁ ἄγνωστος ἀσκητής τοῦ Προβατείου ὄρους ἐγένετο ὀνομαστός. Ὡς ἰσχυρός δέ μαγνήτης ἤλκυσε εἰς τό βραχῶδες καί ἀπαραμύθητον τοῦτο ὄρος πολλούς συνασκητάς μιμουμένους τάς ἀρετάς του, μετά τῶν ὁποίων ἱδρυσε τήν παροῦσαν Μονήν εἰς τιμήν τῶν ἐν αὐτῷ διαλαμψάντων Ἀγίων Πατέρων.

Ὡς ἐπισφράγισμα δέ τοῦ λαμπροῦ βίου τοῦ Ὁσίου καί τῆς ψυχοφελούς πατρικῆς διδασκαλίας του, προσφέρεται ἡ μορφή τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου, μαθητοῦ χρηματίσαντος τοῦ Ὁσίου

καί λαβόντος ἐξ αὐτοῦ τά ἐφόδια τῆς πρὸς οὐρανοῦς ἀνόδου του.

Ὁ θεῖος ζῆλος τοῦ ὅμως καί τό ἐνδιαφέρον διά τό μοναχικόν ἰδεῶδες δέν περιορίσθη μόνον εἰς τήν παροῦσαν ἀνδρώαν Μονήν, ἀλλ' ἐπεξετάθη καί εἰς τόν γυναικεῖον μοναχισμόν, διά τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῆς δημιουργίας Του.

Μέ συνεργάτας ὄθεν τούς μοναχοὺς του, ἐπεδόθη εἰς τήν ἴδρυσιν τοῦ Παρθενῶνος Ἀγίου Κωνσταντίνου καί Ἑλένης μακράν πολὺ ἀπὸ τῆς ἀνδρώας μονῆς, μέ πρωταρχικὴν ἐντολήν τό ἄβατον ἐξ ἀνδρῶν.

Ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνδρός προσήλκυσε καί ἐκεῖ ἱκανόν ἀριθμὸν μοναζουσῶν, πρὸς τὰς ὁποίας παρέδωσε αὐστηροὺς τύπους καί κανόνες διαβιώσεως, οἵτινες τηροῦνται ἀπαρεγκλίτως πρὸς τιμήν των μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Εἰς τά δύο ταῦτα ἱερά σεμνεῖα, κατέλιπε ὡς βασικὴν ἐντολήν τήν ἀπαραχάρακτον τήρησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κατὰ τά ἱερά θέσμια τῶν Πατέρων καί τήν ἱεράν παράδοσιν ἐν τῷ συνόλῳ της.

Σεμνύνονται ὄθεν αἱ δύο ἱεραὶ Μοναὶ τηροῦσαι τούς ὄρους τοῦ Γέροντος, ἐν οἷς καί τό καθηγιασμένον Πάτριον ἐορτολόγιον ὡς ὄριον μεταξύ ὀρθοδοξίας καί παπισμοῦ εἰς εὐαρέστησιν Θεοῦ καί εὐπρόσδεκτον τήν προσφερομένην Αὐτῷ λατρεῖαν.

Ἔστω πρὸς γνώσιν, ὅτι μείζων θησαυρός τῆς ὀρθῆς πίστεως καί τῶν παραδόσεων δέν ὑπάρχει. Διότι ἡ ὀρθοδοξία εἶναι οὐρανία ἀποκάλυψις. Αἱ διάφοραι αἰρετικαὶ ὁμολογίαι εἶναι κακοδοξίαι ἀνθρωπίνης προελεύσεως.

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, «*ἃ ἤκουσα παρά τοῦ πέμψαντός με ταῦτα λέγω εἰς τόν κόσμον*» (Ἰωάν. Η', 26) εἶναι ἡ σαφὴς μαρτυρία τῆς ἀληθείας.

Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι καί πρῶτοι Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας, τούς λόγους τούτους τοῦ Χριστοῦ ἀξιολόγησαν καί παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς, συμφώνως πρὸς τόν λόγον καί πάλιν τοῦ Κυρίου, «*ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν*» (Ἰωάν. ΙΣΤ', 12).

Σημαίνει ὄθεν Ὁρθοδοξία, κληροδότημα θεῖον, θησαυρός οὐράνιος καί διά τοῦτο ἐπιβάλλεται νά διαμένῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ἄσπιλος, ἄμωμος καί ἀναλλοίωτος εἰς τό παράπαν, μηδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μέ τὰς βεβήλους ἀνθρωπίνους ἐπινοήσεις. Δηλαδή τόν ὀρθολογι-

σμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπήγασαν αἱ αἱρέσεις πού κατετάραξαν τήν Ἐκκλησίαν διά μέσου τῶν αἰώνων καί μέχρι σήμερον, ὅπως ὁ ἐπάρατος οἰκουμενισμός, τό γέννημα αὐτό τοῦ διαβόλου, πού ἀπειλεῖ ὄχι μόνον τήν ὀρθοδοξίαν, ἀλλά καί αὐτό τό θεανθρώπινον πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον τείνει νά ἐξισώσει μέ τόν Βούδαν, τόν Μωάμεθ καί λοιπάς ψευδοθρησκείας.

Πολύ δυστυχῶς διά τήν χώραν μας, ἡ ὁποία ὑπῆρξε φωτοδότις τοῦ χριστιανισμοῦ καί τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τόν τότε γνωστόν κόσμον, εἰσέδυσσε τό καρκίνωμα αὐτό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι Ἠγέται τῆς Ἐκκλησίας παραφρονήσαντες ἐπικροτοῦν μέ χεῖρας καί πόδας τήν προδοσίαν τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἐνῶ ὁ περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐξαγορασθείς μέ τό πανάγιον Αἷμα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, περί ἄλλα τυρβάζει, ἀρκούμενος μόνον εἰς τούς τύπους τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀδιαφορῶν διά τήν οὐσίαν πού ἐφυγαδεύθη, ἥτις εἶναι ἡ Ἀγία ἡμῶν πίστις.

Ἐπέτυχεν ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ αἰῶνος τούτου τήν ἄλωση τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἀφοῦ κατέτεμε τήν χριστιανικήν θρησκείαν εἰς πλήθος σχισμάτων καί αἱρέσεων μέ ἀποκορύφωμα τόν ἀντίθεον οἰκουμενισμόν.

Ὁ ἐχθρός ἐντός τῶν τειχῶν! Οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων Ἀρχιερεῖς καθεύδουν μακαρίως καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἀδιαφορεῖ παντελῶς.

Ἄλλ' ἡ ἄλωσις τῆς πίστεως μᾶς ἐστοίχισεν καί τήν ἄλωση τῆς Βασιλευούσης τῶν πόλεων καί τοῦ Βυζαντίου ὁλοκλήρου καί μᾶς ὑπεδούλωσε ὡς ἔθνος 400 ἔτη ὑπὸ τόν Τουρκικόν ζυγόν.

Μήπως καί πάλιν εὐρισκόμεθα εἰς παρομοίαις παραμονάς διά νά πληρώσωμεν τά ἐπίχειρα τῆς προδοσίας καί τῆς ἀμετανοησίας μας ἔνεκα τῶν πολλῶν καί παρά φύσιν ἁμαρτιῶν μας.

Ὁ Χριστός ἀναμένει μέχρι καί τῆς ἐσχάτης στιγμῆς τήν μετάνοιάν μας καί τήν ἐπιστροφήν μας εἰς τόν θησαυρόν τῶν σεπτῶν παραδόσεων, ἐν αἷς καί τό πατροπαράδοτον καί καθηγιασμένον ἑορτολόγιον, τό ὁποῖον σεβόμεθα, ὄχι ἀπό πλευρᾶς χρόνου, ἀλλά ὡς ἱεράν παράδοσιν καί ἐντολήν πανορθοδόξου Συνόδου ἐν ἔτει 1583-7 καί ὄριον μεταξύ ὀρθοδοξίας καί κακοδοξίας.

«Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις», εἶπεν ἡ Σαμαρεΐτις πρὸς τόν Κύριον. Καί ἡμεῖς συνεχίζομεν: Οὐ συγχρῶνται ὀρθόδοξοι μετὰ παπικῶν καί προτεσταντῶν καί τῶν πάσης φύσεως αἰρετικῶν!

Αἷσχος διά τήν φωτοδότιδα χώραν μας ὁ χορός τοῦ Σατανᾶ εἰς τήν ἱεράν Πνύκα τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν τόν προπαρελθόντα Μάϊον, ὅταν Ἀρχιερεῖς, χειροκρατούμενοι μετὰ παστορισῶν γυναικῶν καί παπικῶν ἱερέων ἐχόρευον μετὰ ὀργάνων καί τυμπάνων, ἐπικαλούμενοι τό «Ἅγιον Πνεῦμα» (!), νά κατέλθῃ ἐξ οὐρανοῦ διά νά ἐπισφραγίσῃ τήν χειροτέραν ἀνομίαν τῶν αἰώνων εἰς τόν ἱερόν χώρον, ἔνθα αἱ Ἀθῆναι ἐδέχθησαν τόν Χριστιανισμόν διά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Κατεμολύνθη ὁ ἱερός βράχος εἰς τὰς ἡμέρας μας διά δευτέραν φοράν μετὰ τήν τοῦ Πάπα.

Ταῦτα διά τήν κινδυνεύουσαν πίστιν καί τόν ὑπνοῦντα λαόν καί κλῆρον εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Περαίνοντες τόν λόγον, εὐγνωμονοῦμεν τόν σεμνόν Γέροντα πατέρα Ἀμβρόσιον διά τήν πρόσκλησίν μας εἰς τήν ἱεράν καί κατανυκτι-

κήν ταύτην πανήγυριν, ἡ ὁποία μᾶς ἐνέπλησε χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως, πρὸς τόν ὁποῖον ἀνταποδίδομεν εὐχὰς ἐγκαρδίους διά τήν ἀπρόσκοπτον συνέχισιν τοῦ ἔργου ἐνταῦθα καί συγχαρητήρια διά τόν ὀσιακόν βίον καί ζῆλον του.

Χαιρετίζομεν ἐντίμως τήν ἀγιοτόκον Χίον καί δεόμεθα ταπεινῶς ὅπως Κύριος ὁ Θεός, διά πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων τῆς νήσου καί τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Παχωμίου, διαφυλλάτῃ αὐτήν ἀβλαβῇ ἐκ παντός κινδύνου καί ὁδηγεῖ τόν λαόν της εἰς νομάς σωτηρίους ἐν ὑγείᾳ καί εὐσεβείᾳ, καθὼς πρέπει εἰς ἀπογόνους ἀγίων καί ἡρώων τῆς φυλῆς μας, θυσιασθέντων διά τὰ ἰδανικά τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος.

Ἡ δέ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα εἶθε νά ἐπιδαφιλεύεται πλουσίως εἰς τό ἱερόν τοῦτο καθίδρυμα μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Περί τῶν Λουθηροκαλθίνων

Οἱ αὐτοί καί προτεστάνται λέγονται καί διαμαρτυρόμενοι

Τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Παχωμίου τοῦ Χίου

Οἱ τοιοῦτοι αἵρετικοὶ ὀνομάζονται Χριστιανοί, ἀλλ' εἰς μάτην περιφέρουσι τό ὄνομα καί καυχῶνται ὅτι εἶναι Χριστιανοί, διότι δέν ἔχουν μέρος μέ τόν Χριστόν.

Ἐπ' ἀληθείας περισσότερον πλησιάζουν οἱ Ὀθωμανοί, οἱ εἰδωλολάτραι καί οἱ λοιποὶ κτισματολάτραι τήν ἀνατολικήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν θρησκευτικῶς, ἢ ἡ Ἀγγλικανική λεγομένη Ἐκκλησία, ἥτοι οἱ Διαμαρτυρόμενοι.

Οἱ ὀθωμανοὶ καί λοιποὶ μή Χριστιανοὶ σέβονται καί τήν Θεοτόκον Μαρίαν καί τούς Ἁγίους, καί πολλάκις ζητοῦσιν ἀπό τούς ἱερεῖς μας ἁγιασμόν, ἔλαιον ἀπό τās κανδήλας τῶν Ἁγίων· πολλοὶ δέ ἐξ αὐτῶν φέρουσι καί τούς ἀσθενεῖς των εἰς τούς ἱερούς Ναούς, ὅπως οἱ ἱερεῖς σταυρώσωσι τούς πάχοντας ὡς πολλοὺς βλέπομεν μέ διάφορα ἀφιερῶματα λαμπάδας, κηρούς κτλ. Οἱ δέ Διαμαρτυρόμενοι μόρφωσιν μόνον ἔχουσι Χριστιανισμοῦ, τή δέ δύναμιν αὐτοῦ ἡρνήθησαν.

α) Δέν παραδέχονται τό ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου, ἀλλά λέγουσιν οἱ κατάραιοι ὅτι Αὕτη, μετά τήν ἄφθονον καί ὑπερφυᾶ σύλληψίν της καί τόν ἀνερμήνευτον τόκον τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μιγεῖσα τῷ Ἰωσήφ ἔτεκε παρ' αὐτοῦ καί ἕτερα τέκνα οἷα οἱ μνημονεύομενοι ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ ὡς ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου.

β) Δέν ἀποδίδουσιν οὐδεμίαν τιμήν καί ὑπεροχήν εἰς Αὐτήν ὡς πρὸς τήν ἀρετήν καί ἁγιότητα ὑπὲρ πάντας Ἁγίους, ἀλλ' ἰσχυρίζονται οἱ μικροί, ὅτι εἶναι κοινὴ γυνή, ἥτοι ὡς μία τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου!

γ) Δέν παραδέχονται, ὅτι πρέπει νά παρακαλῇται ἡ Θεοτόκος καί οἱ λοιποὶ ἅγιοι εἰς σω-

τηρίαν καί βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων καί ὅτι θαυματουργοῦσιν οἱ ἅγιοι!

δ) Δέν προσκυνοῦσι τās ἀγίας εἰκόνας, τόν τίμιον Σταυρόν, τό ἱερόν Εὐαγγέλιον κ.τ.λ.

ε) Δέν προσεύχονται κατ' ἀνατολάς, δέν κάμνουσι τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καί δέν ποιοῦσι γονυκλισίας ἢ μετανοίας λεγομένας κ.τ.λ.

ς) Τό μνημονεύειν καί δέεσθαι ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων τό ἀπορρίπτουσιν ὡς ἄσκοπον!

ζ) Ἐξομολόγησιν καί κανόνα πνευματικοῦ παντελῶς ἀποδοκιμάζουσιν οἱ ἄφρονες!

η) Ἀποβάλλουσι τῶν ἐπτὰ κ.τ.λ. ἱερῶν συνόδων τό θεόπνευστον!

θ) Δέν δογματίζουν τήν θείαν μετουσίωσιν, ἥτοι ὅτι ὁ ἄρτος καί οἶνος μεταβάλλονται εἰς σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς θείας τοῦ ἱερέως ἐπικλήσεως, ἀλλ' ὅτι εἰς ἀνάμνησιν ἀπλῶς τοῦ μυστικοῦ Δείπνου γίνεται ἡ θεία μυσταγωγία!

Καθ' ἡμᾶς δέ ἡ μετουσίωσις ἐστὶ διπλή. Διότι οὐ μόνον ὁ ἄρτος καί οἶνος μεταβάλλονται εἰς Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ἀλλά τό Σῶμα τοῦτο καί Αἷμα μεταβάλλεται εἰς τό τοῦ μεταλαμβάνοντος συγχωνευόμενον, ὡς ἐκφράζεται ρητῶς ἡ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος. Οὕτω γάρ καί Χριστοφόροι γινόμεθα τοῦ Σώματος αὐτοῦ εἰς τὰ ἡμέτερα ἀναδιδομένου μέλη! Ὅποια διάστασις μεταξύ ἡμῶν καί τῶν Διαμαρτυρομένων!!

Μακρὰν λοιπόν ἀπό τούς τοιούτους ἀδελφοί μου Χριστιανοί. Διότι οὐδέν κοινόν μεταξύ φωτός καί σκότους, μεταξύ Χριστοῦ καί Βελιάρ!

Ὁ Θεός, λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, εἶναι πανταχοῦ, οὐχί δέ καί εἰς τήν καρδίαν τοῦ ἀσεβοῦς.

Οἱ τοιοῦτοι, κατὰ τό γεγραμμένον, ηὐλίσθη-

σαν ἐν τόποις, οὐ οὐκ ἐπισκοπεῖται γνώσις, ἥτοι οὐκ ἐπισκοπεῖ ὁ Κύριος (Παρ. ιθ' 23).

Μεταξύ τούτων καὶ ἡμῶν εἶναι ἀδύνατον πο-
τέ νά γίνῃ ἔνωσις. Ἡ διάστασις εἶναι τόση, ὅση
μεταξύ Θεοῦ καὶ διαβόλου. Τοσοῦτον εἶναι χωρι-
σμένοι οἱ Λουθηροκαλβίνοι ἀπὸ τούς Ὁρθοδό-
ξους.

Ὅσοι ἀποδύονται εἰς τὸν τῆς ἐνώσεως ἀγῶ-
να, ἢ φρεναπατῶνται ἢ ὀρμῶνται ἐξ ἰδιαιτέρων
αἰτίων! Τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον! Τὰ πράγματα
δίιστανται ἐπὶ μᾶλλον μέ τὴν πρόοδον τοῦ χρό-
νου, καὶ πᾶς περί ἐνώσεως λόγος πολιτικὴν πά-
ντοτε ἢ θρησκευτικὴν λαμβάνει τὴν ἀφορμὴν.
Ὅταν ἀκούσωμεν ὅτι ὁ διάβολος ἠνώθη μέ τὰ
ἀγγελικά τάγματα σωφρο-
νισθεῖς, τότε θά πιστεῦ-
σωμεν ὅτι εἰλικρινῶς ἐνω-
θήσονται καὶ οἱ Διαμαρτυ-
ρόμενοι μεθ' ἡμῶν!

Ἐκ περισσοῦ προστί-
θενται καὶ τὰ ἐπόμενα.

Οἱ Ἄγγλοι [σ.σ. ἐννοεῖ
τούς Σάξωνας] ἐγένοντο
Χριστιανοὶ ἀπὸ τοῦ 590
ἔτους καὶ κατὰ τό 1520
ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὴν
Ρωμαϊκὴν (τοῦ Πάπα)
Ἐκκλησίαν ἀσπασθέντες
τό τοῦ Καλβίνου δόγμα
μεθ' ὅλης τῆς Σκωτίας.

Καὶ Γάλλοι καὶ
Ἄγγλοι καὶ Γερμανοὶ
παρ' ἡμῶν ἔλαβον τὴν
θρησκείαν καὶ μεθ' ἡμῶν
ἦσαν μέχρι τοῦ 870 [σ.σ.
προσωρινῶς καὶ ὀριστικῶς ἀπὸ τὸν 11ον
αἰῶνα], ὅτε ἀπελάκτισεν ὁ Πάπας ἕνεκα τῶν
καινοτομιῶν του.

Ἄν αἰσθανθῶσι κάποτε τὴν πλάνην των,
ὀφείλουν νά ἐπιστρέψωσιν ὅθεν ἀπεφοίτησαν
ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως. **Σύνοδοι καὶ ἡ
λεγομένη ἔνωσις καὶ συζητήσεις δέν ἀπαι-
τοῦνται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι δέν πρό-
κειται νά ἐνώσωμεν κράτη πολιτικῶς διιστά-
μενα, ὧν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἀλληλομαχοῦνται
καὶ ἀπαιτοῦσι συγχώνευσιν καὶ συμβιβασμόν.**

Παρ' ἡμῶν ἔλαβον καὶ ἀφηνίασαν· θέλοντες
δέ νά ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ πάτρια ἐν ἡμῖν μό-
νον ἐπιβάλλεται, νά ἐξέλθωμεν δηλονότι πρὸς
ὑπάντησίν των ἅμα μάθωμεν ὅτι ἐπανερχονται

εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν, νά ἐπιπέσωμεν ἐπὶ
τόν τράχηλον αὐτῶν καὶ καταφιλήσωμεν αὐτ-
οὺς· νά ἐξενέγκωμεν καὶ ἐνδύσωμεν αὐτούς τὴν
πρώτην των στολήν, νά θέσωμεν δακτύλιον εἰς
τὴν χεῖρα αὐτῶν καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πό-
δας καὶ νά θύσωμεν τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν
ὅπως συμφάγωμεν καὶ συνευφρανθῶμεν μετ'
αὐτῶν· ὅτι νεκροὶ ὄντες ἀνέζησαν καὶ ἀπολω-
λότες εὐρέθησαν· δυσωδίας ὄζοντες ἐκαθαρί-
σθησαν καὶ λεπροὶ καὶ λελωθημένοι ὄντες ἐθε-
ραπεύθησαν.

**Εἶναι γελοῖον διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν νά
ζητῶνται Σύνοδοι δι' ἔνωσιν.** Γελοιοδέστερον
δέ νά νομίζεται ὅτι ὁ διαμαρτυρόμενος δύναται

ν' ἀποπτύσῃ σήμερον
τάς διδασκαλίας τὰς
ὁποίας ἔχει πρό χιλίων
ἑτῶν ἤδη σύν τοῖς ρη-
θεῖσιν ὡς δεισιδαιμονίας
καὶ τὰς ἀγίας Συνόδους
τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ τοὺς πατέρας,
καὶ τὰς παραδόσεις, καὶ
τάς νηστείας, καὶ τὰς
ἐορτάς, καὶ τό ἄγαμον
τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν
μοναχῶν, καὶ αὐτό τό μο-
ναχικόν σχῆμα κ.τ.λ.

Μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια
ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου
ἄφρον Λουθηροκαλβίνε·
φησί γάρ ἡ Γραφή, ἐπικα-
τάρατος κηρύσσεται ὁ με-
τατιθεῖς ὅρια πατέρων.

Ἡ ἀνατολικὴ λοιπόν Ἐκ-

**κλησία καὶ τοὺς Ναοὺς αὐτῆς ἔχει ἀνοικτούς
καὶ τὰς κολυμβήθρας πλήρεις ὑδάτων· τὸν
ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν αὐθορμήτως οὐ μὴ ἐκ-
βάλλῃ ἔξω. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δέν δύναται
ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει νά διασεῖσῃ οὐδέ μέχρι
κεραίας τὰ ὅρια ὅπου ἔθεντο οἱ θεῖοι Πατέρες.**

Γελοῖον εἶναι σύν τοῖς ἄλλοις καὶ τό νά
ἔλθουν οἱ Λουθηροκαλβίνοι νά μᾶς κηρύττουν
τό Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον ἡμεῖς κατ' ἀρχάς
ἐπαρადώσαμεν εἰς αὐτούς.

Ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι κατ' ἀρχάς ἐπαραλά-
βαμεν τὴν ἱεράν ἡμῶν θρησκείαν παρὰ τῶν
Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ· οἱ δέ Λουθηροκαλβί-
νοι παρὰ τοῦ Λουθήρου καὶ Καλβίνου κατὰ τό
1520.

Ὁ Ὅσιος Παχώμιος διδάσκων
τὰ τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας τὸν νεαρόν
τότε Ἀγ. Νεκτάριον ἔμπροσθεν
τοῦ σπηλαίου τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Τί λοιπόν; Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἦτον πλανεμένοι; Καί μόνον οἱ Λουθηροκαλβῖνοι εὗρον τήν ὁδόν τῆς ἀληθείας καί σπλαγχνισθέντες ἡμᾶς ἔπεμψαν ἱεραποστόλους νά μᾶς κηρύξουν τήν ἀλήθειαν; Λέγοντες μή προσκυνεῖτε τάς εἰκόνας, μή σέβεσθε τήν Παναγίαν οὔτε τοὺς ἁγίους, μή νηστεύετε, μή κάμνετε μετανοίας, μή παραδέχεσθε ἐξομολόγησιν καί κανόνα!

Φεῦ τῆς βλασφημίας σας διδάσκαλοι τῆς ἀπωλείας καί πρόδρομοι τοῦ ἀντιχρίστου. Καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος· «ὅμοιός οὐκ εἰσέρχεσθε

πόθεν ἔχει τήν ἐξουσίαν ὁ λαϊκός νά δένη καί νά λύη ἁμαρτίας, ἄθλιε;

Ὁ Χριστός ἔδωκε τήν ἐξουσίαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους του, τό νά δένουν καί νά λύνουν τάς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ δέ Ἀπόστολοι χειροτονήσαντες ἄρχιερεῖς καί διαδόχους αὐτῶν, τοὺς ἔδωσαν τήν ἐξουσίαν, ὅπου παρά Χριστοῦ αὐτοῖ ἔλαβον, οἱ δέ ἄρχιερεῖς ἔδωσαν εἰς τοὺς πνευματικούς τήν χάριν καί ἐξουσίαν. Κατά διαδοχὴν λοιπόν ὑπάγει τό μυστήριον καί δέν εἶναι δυνατόν ἄνθρωπος ἀνίερος καί κοσμικός νά λύνη

καί νά δένη τάς ἁμαρτίας, καθὼς οἱ Λουθηρανοὶ φλυαροῦν.

Ἀπρεπές φαίνεται εἰς τοὺς Λουθηροκαλβίνους τό νά κλίνουν γόνυ, νά προσκυνοῦν τόν Θεόν· λέγοντες, ὁ Θεός δέν ἔχει χρεῖαν ἀπό τάς μετανοίας καί νηστείας σου. Ναί ἀληθῶς δέν χρειάζεται ὁ Θεός τάς νηστείας καί δοξολογίας καί προσκυνήσεις μας, διότι ἀκαταπαύστως δοξάζεται καί προσκυνεῖται ἀπό ὅλα τὰ ἀγγελικά τάγματα. Ἀλλ’

ἡμεῖς τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; τῶν ἀγαθῶν μας οὐ χρεῖαν ἔχει· διότι τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς.

Διά τοῦτο λοιπόν ἡμεῖς ὡς δοῦλοι εὐγνώμονες κλινόμεν τό γόνυ καί προσκυνοῦμεν Αὐτῷ· καί τήν Θεοτόκον καί πάντας τοὺς Ἀγγέλους καί ἁγίους βάζωμεν μεσίτας καί τοὺς παρακαλοῦμεν νά πρεσβεύουν ὑπέρ ἡμῶν.

Σημ. Ταῦτα ἔγραψα διά τόν ἐξομώτην Γεώργιον μυραπόστολον τόν Λουθηροκαλβῖνον, ὅπου ἦλθεν ἐδῶ εἰς τήν Χίον νά φλυαρή ὁ ἀμαθέστατος, καί νά λέγῃ τά μύρια κατὰ τῆς ἀληθείας ὁ ἀλιτήριος· καί νά δίδῃ δωρεάν Εὐαγγέλια τὰ ὅποια ἔχουν βλασφημίαν κατὰ τῆς Θεοτόκου· καί νά προσέχετε ἀδελφοί νά μή τά δέχεσθε.

Παχώμιος Ἀγιοπατερίτης

(Τό παρόν κείμενον ἐκδίδεται ὡς Παράρτημα εἰς τό τέλος τῆς «Χρηστοθείας» τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου)

Ἀποψις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Πατέρων Προβατείου Ὁρους Χίου.

εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καί τοὺς θέλοντας εἰσελθεῖν κωλύετε».

Δέν πρέπει νά σεβώμεθα τήν Παναγίαν ἄθλιοι, ὅπου ἡ ἐκ τῶν αἱμάτων αὐτῆς σὰρξ ἐτηρήθη θεία καί εἰς τόν πατρικόν θρόνον τῆς θεότητος ἐκάθησεν; Δι’ αὐτάς καί μόνον τάς βλασφημίας ὅπου κατὰ τῆς Θεοτόκου λέγετε, ἀρκεῖ διά νά κολασθῇτε, ἐσκοτισμένοι Λουθηροκαλβῖνοι.

Αἰσχύνητε συκοφάνται καί ἐχθροί τῆς πίστεως, διότι ἡμεῖς δέν θεοποιοῦμεν τάς εἰκόνας, ἀλλά προσκυνοῦμεν αὐτάς τιμητικῶς, ἀσπαζόμεθα σχετικῶς, εἰς τό πρωτότυπον ὅμως διαβαίνει ἡ τιμή τῆς εἰκόνης. Ὅσον δέ ἀφορᾷ διά τήν ἐξομολόγησιν, ὅπου οἱ Λουθηρανοὶ φλυαροῦν καί λέγουν, ἀρκεῖ τό νά ἐξομολογηθῇ τινάς εἰς τόν τυχόντα ἄνθρωπον. Καί

Μία Φωνή από παλαιά

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τό στολίδι τῆς Χίου

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἐντυπώσεις Ἐπισκόπου

Τὸν ἐπισκέπτη τῆς Χίου, προσελκύει ἄθελά του τό μεγαλεῖον τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου. Δεσπόζει ἐνός ὑψώματος καί εἶναι ὁρατό ἀπό τά κυριώτερα σημεῖα τοῦ νησιοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως, πού κάνει τό Μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ἀνεκτίμητο στολίδι, πού ἀπολαμβάνει πανελληνίου ἐκτιμήσεως, εἶναι ἡ ἐκλεκτή συνοδεία ἡ ὁποία ἀσκεῖται εἰς αὐτό.

Δέν θά ἦτο ὑπερβολή ἐάν γράφαμε ὅτι πρόκειται περί ἡρωϊδων. Ἀποτελοῦν τήν ἐνσάρκωση τοῦ χριστιανικοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος.

Αἱ μοναχαί αὐταί ἠγωνίσθησαν εἰς τήν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἀγωνιζομένου Στρατοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀντιμετώπισαν τό θράσος καί τήν αὐθάδειαν τοῦ προβατοσχήμου Παντελεήμονος** καί ἀπέδειξαν εἰς ὅλην τήν Ἑλλάδα, τί καρπούς καί ποία θαύματα δύναται νά ἐπιτελέσῃ εὐσεβής καί ἀφοσιωμένη εἰς τόν Χριστόν ψυχή.

Ἀπειλῆσε τάς μοναχάς μέ ἐξορίαν· δέν τάς ἐπτόησε· τοὺς ἐκήρυξε οἰκονομικόν ἀποκλεισμόν διὰ νά τάς καταδικάσῃ εἰς τόν ἐκ πείνης θάνατον· οὐδέν ἐπέτυχεν ἀποκομίσας μόνον κατασχύνῃ.

Τέλος εἰσῆλθε βιαίως καί αὐταρχικῶς εἰς τά ἱερά καί παρθενικά ἄδυτα τῆς Μονῆς καταπατήσας τάς ἀρχάς καί τοὺς κανόνες τῆς Μονῆς.

Αἱ μοναχαί οὐδόλως ἐπτοήθησαν ἀπό τήν

ἐμφάνισιν τοῦ ἀποσπασματάρχου, ἐπισκόπου, ἐτέρου Ἰωάννου Βέκκου, ἀπεναντίας ἐκλείσθησαν εἰς τά κελλία των. Ὁ δέ ἐπίσκοπος ἐτέλεσε μόνος τήν Θ. Λειτουργίαν μέ ψάλτας καί ἀκροατάς τοὺς λογχοφόρους χωροφύλακας.

Ἀνήκει πανελλήνιος ἔπαινος εἰς τήν ὀσιωτάτην ἡγουμένην*** καί τήν ἐκλεκτὴν συνοδείαν της. Ἡ στάσις των διεθέρμανε τὰς καρδίας μας καί μᾶς ἐνίσχυσε εἰς τόν σκληρόν ἀγῶνα. Συγχρόνως ἡ στάσις των ἤλεγξε τήν χλιαρότητα μερικῶν ἀμφιβόλων καί κατακεραύνωσε τήν προδοσίαν μερικῶν ἐρπετῶν.

Αἱ μοναχαί αὐταί καί ἡ Μονή των ἀπέβη Ἱερόν Σύμβολον διὰ τήν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν.

Μᾶς ἔδωσαν τό δικαίωμα νά καυχώμεθα διὰ τήν Χίον καί τάς μοναχάς της.

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἄρ. φ. 110, 27/8/1951, σελ. 2.

** Πρόκειται γιά τόν Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα Φωστίνη, δεινόν διώκτην τῶν Γ.Ο.Χ., πού ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας του διελύθησαν αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τῶν Γ.Ο.Χ. Χίου.

*** Ἀναφέρεται εἰς τήν ἡγουμένην Σεμνήν Τακιανοῦ, ἡ ὁποία ἐποίμανε τήν Ἱ. Μονήν κατὰ τά ἔτη 1949-1953.

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ρεξιλίκι ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

*Κείμενο επίκαιρο καί σήμερα όσο ποτέ,
γραμμένο πρὶν ἀπὸ, περίπου, σαράντα χρόνια,
μετὰ τὶς συναντήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου Ἀθηναγόρα μέ τὸν πάπα
Παῦλο ΣΤ΄ καί τὴν ἑναρξη
τῶν οἰκουμενιστικῶν συναντήσεων.*

Μεγάλο, πολύ μεγάλο καί σπουδαῖο εἶναι ἓνα ζήτημα πού δέν τοῦ δώσανε σχεδόν καθόλου προσοχή οἱ περισσότεροι ῥῆλληνες. Κι αὐτό εἶναι, τό ὅτι ἀπό καιρό ἀρχίσανε κάποιοι δικοί μας κληρικοί νά θέλουν καί νά ἐπιδιώκουν νά δέσουν στενές σχέσεις μέ τούς παπικούς, πού ἐπὶ τὸσους αἰῶνες μᾶς ρημάξανε. Γιατί, στ' ἀληθινά, δέν ὑπάρχει πιό μέγας ἀντίμαχος τῆς φυλῆς μας, κι ἐπίμονος ἀντίμαχος, πού, σώνει καί καλά, θέλει νά σβήσει τὴν Ὁρθοδοξία. Οἱ δεσποτάδες πού εἶπα πῶς τούς ἔπιασε, ἄξαφνα κι ἀναπάντεχα, ὁ ἔρωτας μέ τούς Λατίνους, λένε πῶς τό κάνουν ἀπό «ἀγάπη». Μά αὐτό εἶναι χονδροειδέστατη δικαιολογία καί καλά θά κάνουν νά παρατήσουν αὐτά τά ροσόλια τῆς «ἀγάπης», πού τὴν κάνανε ρεζίλι. Ὁ διάβολος, ἅμα θελήσει νά κάνει τό πιό πονηρό παιχνίδι του, μιλά, ὁ ἀλιτῆριος γιὰ ἀγάπη. Ὁ,τι εἶπε ὁ Χριστός, τό λέγει κι αὐτός κάλπικα, γιὰ νά ξεγελάσει. Τώρα, στά καλά καθούμενα, τούς ῥασοφόρους μας στήν Πόλη, τούς ἔπιασε παροξυσμός τῆς ἀγάπης γιὰ τούς Ἰταλιάνους, πού στέκονται, ὅπως πάντα, κρύοι καί περήφανοι καί δέν γυρίζουν νά τούς δοῦνε αὐτούς τούς «ἐν Χριστῷ ἀδελφούς», πού ὅσα τούς κάνανε ἀπό τὸν καιρό τῶν Σταυροφόρων ἴσαμε τώρα, δέν τούς τάκανε μήτε Τοῦρκος, μήτε Τάταρος, μήτε Μωχαμετάνος. Ἴσως καί οἱ δικοί μας νά κάνουν ἀπό παρεξηγημένη καλωσύνη.

Ὅπως εἶπα, οἱ περισσότεροι δικοί μας δέν δώσανε καμμιὰ σημασία σ' αὐτές τὶς φιλοπαπικές

κινήσεις, πού εἶναι θάνατος γιὰ τό γένος μας καί πού τὶς κινήσανε οἱ καταχθόνιες δυνάμεις πού πολεμᾶνε τὸν Χριστό καί πού μέ τά λεπτά τους ἀγοράζουνε ὅλους, δέν δώσανε λοιπόν καμμιὰ σημασία, γιατί τά θεωροῦνε τιποτένια πράγματα, ἂν δέν εἶναι κι οἱ ἴδιοι ἀγορασμένοι, ἄξια μοναχὰ γιὰ κάποιους στενοκέφαλους παλιοημερολογίτες καί φανατικούς ἀποτρεπωμένους χριστιανούς. Τώρα τά μυαλά γινήκανε φαρδειά, καί καταγίνονται μέ ἄλλα κοσμοϊστορικά προβλήματα! «Θά καθόμαστε νά κυττάζουμε τώρα παπάδες κι Ὁρθοδόξους»; Μά αὐτούς δέν τούς μέλει κι ἂν ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον κάθε ἑλληνικό πρᾶγμα. Καί θά ἐξαφανισθεῖ ὄχι τόσο εὐκολα μέ τὸν ἀμερικανισμό πού πάθαμε, ὅσο ἂν γίνουμε στή θρησκεία παπικοί. Γιατί γι' αὐτοῦ πᾶμε. Παπική Ἑλλάδα θά πεῖ ἐξαφάνιση τῆς Ἑλλάδας. Νά γιατί εἶπα πῶς εἶναι πολύ σπουδαῖο ζήτημα αὐτές οἱ ἐρωτοτροπίες πού ἀρχίσανε κάποιοι κληρικοί δικοί μας μέ τούς παπικούς, κι ἡ αἰτία εἶναι το ὅτι δέν νοιώσανε τί εἶναι Ὁρθοδοξία ὁλότελα, μ' ὅλο πού εἶναι δεσποτάδες.

Τό κακό εἶναι πῶς ὁ λαός δέν πῆρε, καλά-καλά, εἶδηση γιὰ τὴ συνωμοσία. Ποιός νά τὸν πληροφορήσει, ἀφοῦ οἱ γραμματισμένοι τά θεωροῦνε αὐτά τά πράγματα ἀνάξια γιὰ τὴ μοντέρνα σοφία τους, καί τρέχουν σημαιοφόροι σέ κάθε νεωτερισμό;

Ἀπὸ τότε πού ἀρχίσανε οἱ λυκοφιλίες ἀνάμεσα στοὺς δικούς μας καί στοὺς παπικούς (καί σημείωσε πῶς οἱ δικοί μας φαγωθήκανε πρῶτοι νά πιά-

σουνε σχέση με τούς Λατίνους σάν νά πήρανε από κάπου διαταγή, κι όλοένα μιλάνε για «τόν διάλο- γον» μαζί τους, δίχως νά ξέρουνε καλά-καλά τί λένε), από τότε λοιπόν, ακούμε, κάθε τόσο, κάτι πράγματα θεατρικά, άνοστα, άνόητα, δίχως καμμία σοβαρό- τητα, όπως είναι ή λεγόμενη «Διάσκεψις τῆς Ρόδου», τά νέα παρεκκλήσια τοῦ Βατικα- νοῦ, κ.τ.λ. Στή Ρόδο πήγανε οί δικοί μας μέ σκοπό νά πουλή- σουν τήν Ὁρθοδοξία, γιατί γι' αὐτούς εἶναι καθυστερημένη μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ, δη- λαδή ένας βλάχικος χριστιανι- σμός, καί ν' ἀρχίσουν τόν «διά- λογον», πού νά τόν πάρει ή εὐχή αὐτόν τόν «διάλογον». Καί τί κάνανε; Τίποτα! Λόγια πολλά καί χαμένα, πού νά ντρέπεται κι ό τελευ- ταῖος Ἑλληνας Ὁρθόδοξος.

Προχθές πάλι μάθαμε πώς ό Πάπας ἐγκαινία- σε ένα νέο παρεκκλήσιο στό Βατικανό καί ἐβαλε για εἰκόνες (μή χειρότερα!) τίς φωτογραφίες τοῦ Πάπα καί τοῦ Ἀθηναγόρα, «ό όποῖος ἴσταται ὀπι- σθεν τοῦ Ποντίφηκος»! Φαντασθεῖτε παρεκκλήσιο μέ φωτογραφίες (τί ἀκαλαίσθητα πράγματα!). Ὁ Πάπας λοιπόν θά προσεύχεται μπροστά στίς δικές του φωτογραφίες! Δηλαδή τρελλάθηκαν οί ἄνθρω- ποι! Αὐτά δέν τά κάνανε μήτε οί ἀραπάδες τῆς Ἀφρικῆς. Συλλογί- ζομαι πόση σοβαρότητα ἔχουν οί Μουσουλμάνοι στή θρησκεία τους, καί πού καταντήσανε τή θρησκεία τοῦ Χριστοῦ αὐτοί οί ἀθεόφοβοι Ἰταλιάνοι, πού προσκυνᾶνε ἀγάλ- ματα τῆς Παναγιάς μέ κοκκινά- δια, μέ σκουλαρίκια καί μέ δαχτυλίδια. Κι ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, πού φυλάξαμε τό βαθύ μυστήριο τῆς εὐσέβειας, τώρα, στά καλά καθούμενα, πᾶμε νά γίνουμε ένα μ' αὐτούς πού γελοιοποίησανε τόν Χριστό ὅσο κανένas ἄθεος.

Ἀλλά, από πού νά πιάσει κανένas καί πού νά τελειώσει; Ὅσοι ἦτανε ἔως τώρα ἀδιάφοροι για τή θρησκεία καί για τήν Ἐκκλησία, καί πού πολ- λοί ἀπ' αὐτούς τίς περιπαίζανε μάλιστα, ὅλοι

αὐτοί γινήκανε ἔξαφνα παλιόφιλοι, καί μασᾶνε σάν μαστίχι τήν ψεύτικη λέξη «ἀγάπη». Μεγα- λύτερο ρεζιλίκι δέν ἔγινε. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι πού εἴμαστε κολλημένοι από νεότητος στήν Ἐκκλη-

σία μας, εἴμαστε στενοκέφα- λοι, μοχθηροί, γυμνοί από ἀγάπη κι από ἀληθινή εὐσέ- βεια. Ἡ μόδα εἶναι τώρα νά φαίνεσαι ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, πού ἔνοιωσε τά «αἰτήματά» της. [...]

Πίστη ἀσάλευτη στήν Ὁρθοδοξία, πού ἐμεῖς οἱ προ- κομμένοι τήν πήραμε κληρο- νομιά καί τήν πουλάμε «ἀντί πινακίου φακῆς» καί ἀσπα- σμοῦ τῆς παντόφλας τοῦ Πά- πα! Μά σέ τέτοιο σημείο ἐκφυλισθήκαμε; Αἰτία εἶναι ή ἔμφυτη ματαιοδοξία μας, πού μᾶς κάνει νά θέ- λουμε νά φαινόμαστε ἐξυπνοί, συγχρονισμένοι, προοδευτικοί, κι ὄχι καθυστερημένοι. Μέ τή συ- ναίσθηση τῆς κατωτερότητας πού ἀποχτήσαμε, φοβόμαστε σάν τόν διάβολο μήπως μᾶς πούνε «παλιά μυαλά, παλιοσημερολογίτες, καθυστερη- μένους». Καί τρέχουμε νά πᾶμε πρῶτοι σέ κάθε κίνηση πού περνᾶ για «μοντέρνα», θέλεις μίμηση τῆς «ἀφηρεμένης ζωγραφικῆς», θέλεις ἀκαταλα- βίστικες «λογοτεχνίες» (καημένη λογοτεχνία, πού κατάντησες!) θές φιλοπαπι- σμός, θές ἀμερικανισμός, στά πά- ντα, στά ντυσίματά μας (πρό πά- ντων τῆς νεολαίας), στόν τρόπο πού μιλάμε καί σκεπτόμαστε, ἀκόμα καί στίς χειρονομίες. Δη- λαδή, καταντήσαμε μαῖμουδες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους «ἐν ὀνόμα- τι τῆς προόδου καί τῆς θαυμάσιας ἐποχῆς μας».

Φώτη Κόντογλου «Μυστικά ἄνθη»,
ἐκδ. Ἀστήρ, σελ. 51-53.

Παρά τάς διαφωνίας μας πρός ἄλλας θέσεις τοῦ Φ. Κόντογλου, κυρίως μέ τήν ἀνακίνηση τῆς ἔριδος περί τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τό συγκεκριμέ- νον ἄρθρον ἐκρίθη ἐξαιρετικῶς ἐπίκαιρον, λόγω τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα εἰς τό Φανάριον.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα καί σημαντική εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννη Γλυμμη. Ἦταν ἕνας ἀπό τούς ἄνδρες τῆς χωροφυλακῆς, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀνέβη στους πρόποδες τοῦ Ὑμηττοῦ γιά νά συλλάβουν τόν ἱερέα τόν εὐλαβέστατο παπα-Γιάννη Φλῶρο καί νά ἐμποδίσουν ἔτσι τήν τέλεση τῆς ἀγρυπνίας. Ἀναφέρει λοιπόν ὁ μακαριστός Ἰωάννης Γλυμμη: «Ἦμουν ἕνας ἀπό τούς ἄνδρες τῆς χωροφυλακῆς, πού ἔστειλαν τό βράδυ ἐκεῖνο, πρίν 50 ἔτη, στό ἐρημοκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, διά νά ἐμποδίσωμεν τήν ἀγρυπνίαν. Ἐκεῖ οἱ παλαιοημερολογίτες θά ἀγρυπνούσαν, διότι ξημέρωνε ἡ ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐπειδή εἶχε συγκεντρωθῇ πολὺς κόσμος, περισσότερα ἀπό δύο χιλιάδες ἄτομα, δέν ἐπιχειρήσαμε νά συλλάβωμε τόν Ἱερέα, ὅπως εἶχαμε ἐντολή, ἀλλά ξαπλώσαμε ἡσυχά στήν κοντινὴ πλαγιά καί περιμέναμε νά τελειώσουν.

Στίς 11 καί μισή περίπου τῇ νύκτα ἀκούσαμε μεγάλο καί παράξενο θόρυβο, πού προερχόταν ἀπό τίς φωνές τοῦ πλήθους. Χωρίς νά χάσουμε καιρό, τρέξαμε νά δοῦμε τί συμβαίνει... καί εἶδαμε... ὅλο τό πλήθος τῶν πιστῶν βρισκόταν σέ θρησκευτική παραφορά. Ἄλλοι κλαίγοντας καί ἄλλοι φωνάζοντας τό «Κύριε ἐλέησον» γονατιστοί εἶχαν στρέψει τό βλέμμα τους πρὸς τόν οὐρανό, ἐνῶ μερικοὶ λιποθυμοῦσαν ἀπό τὴν μεγάλη συγκίνηση. Τότε κοιτάξαμε κι' ἐμεῖς καί εἶδαμε τό θαυμάσιο, ἕναν δηλαδή τεράστιο ὁλοφώτεινο Σταυρό, πολὺ ψηλά πάνω ἀπὸ τόν Ναό, νά φωτίζει ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Στὴν ἀρχὴ μᾶς ἔπιασε φόβος ἀλλὰ ἀμέσως συνήλθαμε καί γονατίσαμε ξεχνώντας τὴν ἀποστολήν μας καί κλαίγοντας σάν μικρά παιδιά. Περιττὸ βέβαια νά σᾶς πῶ, ὅτι παρακολουθήσαμε τὴν ἱερὰ ἀγρυπνία μέχρι τέλους γεμάτοι συγκίνηση, ὅχι πιά σάν κα-

ταδιωκτικὰ ὄργανα ἀλλὰ σάν πιστοὶ χριστιανοί. Τό πρωῒ, ὅταν κατεβήκαμε στὴ Σχολή, διηγηθήκαμε σ' ὅλους τό μέγα θαῦμα πού εὐτυχίσαμε νά ἰδοῦμε. Κατόπιν ἔγιναν ἀνακρίσεις καί ὅλοι μας ἐνόρκως καταθέσαμε, ὅτι εἶδαμε πεντακάθαρα τόν Τίμιο Σταυρό στόν οὐρανὸ ψηλά». Ὅπως εἶπε ὁ μακαριστός Ἰωάννης Γλυμμη, ὄντως ἔγινε ἔνορκη ἀνάκρισις διὰ τό θαῦμα. Ὁ τότε ὅμως ὑπουργός τῶν ἐσωτερικῶν, τὴν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὴν δημοσιότητα.

Ὅμως ὁ Τίμιος Σταυρός δέν ἦταν ὁρατός μόνο στὴν περιοχή τοῦ Ὑμηττοῦ. Ὑπῆρξαν ἐκείνη τὴν ὥρα ἄνθρωποι πού εἶδαν τό θαῦμα κι ἀπὸ τό κέντρο τῶν Ἀθηνῶν καί συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν πλατεία Ὁμονοίας. Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ Ἀθανάσιος Πριμάλης, ὁδηγός τοῦ τράμ, πού ἐκείνη τὴν ὥρα ἔκανε τὸν κύκλο τῆς Ὁμονοίας, ἀφηγεῖται μέ συγκίνηση: «Τό βράδυ ἐκεῖνο τοῦ 1925, πού φανερώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρός, ἔκανα τό τελευταῖο δρομολόγιο, ὡς ὁδηγός τράμ. Εἶχα φθάσει στὴν Ὁμόνοια καί ἔκανα τὸν κύκλο τῆς, ὅταν εἶδα τούς ἀνθρώπους νά κοιτάζουν πρὸς τόν οὐρανὸ καί νά φωνάζουν: “κοιτάξτε... ὁ Σταυρός... ὁ Σταυρός”. Ἀμέσως πάτησα φρένο καί σταμάτησα τό ὄχημα. Ἐβγαλα τό κεφάλι μου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὀχήματος καί εἶδα κι' ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου μας -δοξασμένο νά'ναι τό ἅγιον ὄνομά του- νά φεγγοβολᾷ πάνω ἀπὸ τόν Ὑμηττό. Δέν θυμᾶμαι πόσο κράτησε αὐτό. Ἐνα μόνο γνωρίζω, ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρός πού εἶδα ἐκεῖνο τό βράδυ, μ' ἔκανε ἄλλο ἄνθρωπο. Ἀπὸ τότε ὅλοι στὴν οἰκογένειά μου γίναμε πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας των Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν».

Ἡ μακαριστὴ γερόντισσα Εὐθυμία, Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, στὴν Πάρνηθα Ἀττικῆς, ἐξιστορεῖ κατὰ τρόπον

γλαφυρόν, ὅσα ἀξιώθηκε νά δεῖ μέ τά παιδικά τότε μάτια της, τήν εὐλογημένη ἐκείνη νύκτα.

«Θυμᾶμαι τή βραδιά ἐκείνη τοῦ 1925, σάν νά'ναι τώρα. Κάναμε ἀγρυπνία στόν Ἅγιον Ἰωάννη τόν Θεολόγο. Εἶχε ἔλθει πολὺς κόσμος ἀπό Μέγαρη, Κούλουρη, Ἐλευσίνα καί Μάνδρα. Στίς 11 καί μισή περίπου οἱ περισσότεροι ἦταν ἔξω ἀπό τό ἐκκλησάκι, ἐνῶ ὁ παπα-Γιάννης καί λίγοι ἀπό μᾶς εἴμαστε μέσα. Ξαφνικά ἐκεῖ πού ὁ ψάλτης διάβαζε μέ δυνατή φωνή τήν ὠραία ὁμιλία πού ἀρχίζει μέ τό «πάλιν ἑορτήν καί πάλιν πανήγυρις» ἀκούσθηκαν φωνές ἀπό τό πλῆθος πού ἔλεγαν «ὁ Σταυρός!.. ὁ Σταυρός!..».

Ἐμεῖς ὅμως μέσα δέν ξεκαθαρίσαμε καλά τί ἔλεγαν καί νομίσαμε, ὅτι φώναζαν ὁ στρατός, ὁ στρατός! Ἀμέσως λοιπόν, χωρίς κι' οἱ ἴδιοι νά τό καταλάβουμε πῶς, ντύσαμε τόν παπά μέ Κουλουριώτικα ρούχα, μαντίλα καί φούστα. Ἔτσι, καί νά τόν ἔβλεπαν, ἦταν ἀδύνατον νά τόν πιάσουν.

Οἱ φωνές ὅμως ἀπ' ἔξω ἔξακολουθοῦσαν δυνατές γι'αὐτό βγήκαμε καί ἐμεῖς ἔξω. Ἀλλ' ἐκεῖ πού μέ συγκίνηση καί γονατιστοί παρακολουθοῦσαμε τό θαυμάσιο, νά σου καί πλησιάζουν οἱ χωροφύλακες μέ τόν μακαρίτη τόν Παπαγεωργίου ἐπικεφαλῆς. Μόλις εἶδαν τόν Σταυρό γονάτισαν. Κι' αὐτοί πού ἦταν διώκτες φοβεροί, ἔγιναν, ὑπέρμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἀπό τήν παράθεση αὐτῶν τῶν τόσο συγκινητικῶν μαρτυριῶν, ἀνθρώπων πού ἀξιώθηκαν τέτοιας μεγάλης τιμῆς, νά εἶναι μάρτυρες ἀψευδεῖς τῆς θαυματουργικῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, δέν θά μπορούσε νά ἀπουσιάζει ἡ μαρτυρία τοῦ μακαριστοῦ Ἡλία Ἀγγελοπούλου. Τοῦτο, διότι ἦταν ἐκεῖνος ὁ ὅποιος, σέ μιὰ τυχαία συνάντησή του μέ τόν μακαριστό πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομον, μέ τήν ἀπλότητά του, τόν αὐθορμητισμό καί κυρίως μέ τόν ἔνθεο ζήλο του, ἔδωσε οὐσιαστικά στόν ἀγωνιστή Ποιμενάρχη τήν ἀφορμή γιά ἕνα ἔντονο προβληματισμό, πού κατέληξε στήν ὁμολογία τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων ὀρθοδόξων καί τήν ἀνάληψη τῆς ποιμαντορίας τους. Νεαρός λοιπόν, 18 ἐτῶν τότε, εὐρίσκονταν κι ἐκεῖνος στούς πρόποδες τοῦ Ὑμητ-

τοῦ, τήν ἀνεπανάληπτη ἐκείνη νύκτα τῆς 13ης πρὸς 14ην Σεπτεμβρίου 1925, γιά τήν ὁποία ἀναφέρει:

«Ἦμουν τότε 18 ἐτῶν. Μαζί μέ τήν μακαρίτισσα τήν μητέρα μου πήγαμε τό βράδυ ἐκεῖνο, ν' ἀγρυπνήσωμε στό ἑρμηοκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πού βρίσκεται στούς πρόποδες τοῦ Ὑμηττοῦ. Εἶχαμε ἐτοιμαστεῖ μάλιστα νά μεταλάβωμε. Περί τίς 11 καί μισή, ἐνῶ ψαλλόταν, ἄν θυμᾶμαι καλά, ὁ μέγας ἑσπερινός τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως, ἔγινε στόν οὐρανό ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἦταν τόσο δυνατό τό φῶς του, πού ἐφωτίσθη ὁλόκληρος ἡ περιοχή. Ὅλοι γονατίσαμε προσευχόμενοι καί δέν χορταίναμε νά βλέπωμε τό θεῖο αὐτό Δῶρο. Χαρακτηριστικά θυμᾶμαι ἕναν τυφλό, πού ἦταν δίπλα μου καί ἔχοντας τά κλειστά μάτια του στραμμένα πρὸς τόν οὐρανό ἐφώναζε μέ σπαρκακτική φωνή τό «Κύριε Ἐλέησον».

Τά δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων, οἱ συγκλονιστικές καί συγκινητικές συνάμα περιγραφές τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, δημιούργησαν σάλο ἀνά τήν Ἑλλάδα. Κι αὐτός ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ἄνθρωπος πού προκάλεσε τό ἡμερολογιακό σχῆμα, θορυβήθηκε τόσο πού ἔκανε τό πᾶν γιά νά κρατήσει σιωπηλές τίς ἐφημερίδες. Δέν πέτυχε ὅμως τήν ἀπόλυτη σιγή. Ἐκτός ἀπό τήν ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ», πού πρώτη δημοσίευσε τήν εἶδηση τοῦ θαύματος, τήν ἐπομένη ἡμέρα καί μιὰ ἄλλη ἐφημερίδα, ἡ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» ἀναφέρθηκε στό γεγονός. Ἐνα ἀκριβῶς

Ἡ ἐφημερίς «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» ἀναφέρουσα τό θαῦμα.

χρόνο ἀργότερα μετά τήν θαυματουργική ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στίς 15/28-9-1926, τήν ἐπομένη τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως, ἡ ἐφημερίδα «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» δημοσίευσε κι αὐτή μέ τή σειρά της, τό θαῦμα πού πρὶν ἀπό ἕνα χρόνο εἶχε συμβεῖ καθώς καί ἀναπαράσταση, πιστή στίς περιγραφές τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, τοῦ φωτεινοῦ Σταυροῦ· νά καταυγάζει μέ τό λαμπρό λευκό του φῶς, ὁλόκληρη τή περιοχή γύρω ἀπό τό μονίτριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στόν Ὑμηττό.

Ἐπιμέλεια Κ.Ν. Πάνος

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ "Όπως μετέδωσε τό «Καθολικόν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων» (Catholic News Agency) ἀπό τό Βατικανόν εἰς τās 30-10-2006, ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' ὑπεδέχθη τούς "Ελληνας Λατίνους Ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι μετέβησαν ἐκεῖ διά νά τόν συναντήσουν. Ὁ Πάπας, εἰς τήν προσφώνησίν του τούς προέτρεψε «νά ἐντείνουν τās προσευχάς των, ὥστε μίαν ἡμέραν ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία, ἥτοι ἡ πλειονότης τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, νά ἐπανενωθοῦν μετά τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Ἐπιπροσθέτως ὁ Πάπας ἀπέστειλε τās εὐχάς του εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν νεοημερολογιτῶν κ. Χριστόδουλον, τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί εἰς ὅλους τούς πιστούς (διά τῶν λατίνων Ἐπισκόπων).

Διά τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Πάπα, γίνεται φανερόν ὅτι δέν ἔχει μετακινήθῃ οὔτε ἐπὶ ἐλάχιστον ἀπό τās θέσεις του. Ἐπιθυμεῖ τήν ἔνωσιν τῶν Ὁρθοδόξων μετά τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας», τουτέστιν τῆς ἐπιστροφῆν τῶν πεπλανημένων προβάτων (ὀρθοδόξων) εἰς τήν μάνδραν τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ Πάπας, λοιπόν, διατηρεῖ τās θέσεις του. Αὐτοί οἱ ὅποιοι συνεχῶς ὑποχωροῦν εἶναι οἱ νεοημερολογίται.

✓ Δέν ἐπρόφθασε νά στεγνώσῃ τό μελάνι ἀπό τήν εὐχήν τήν ὁποίαν διευτυψάσαμε ἀπό τήν στήλην αὐτήν τοῦ προηγούμενου τεύχους, περὶ ἀποδόσεως δικαιοσύνης εἰς τήν περίπτωσιν τῆς δίκης τῶν ἐννέα Ἐσφιγμενιτῶν πατέρων, ὡς δῆθεν καταληψιῶν, καί δυστυχῶς ἡ Ἑλληνική δικαιοσύνη ἀπέδειξεν ὅτι μεροληπτεῖ. Κατεδίδασκε τούς Ἐσφιγμενίτας εἰς διетὴ φυλάκισιν! Καί τοῦτο διότι δέν ἤνοιξαν τās θύρας, οὔτε ἔστρωσαν τάπητας διά νά ὑποδεχθοῦν τούς Μοναχοὺς τῆς Κατσουλериκῆς Ἀδελφότητος οἱ ὅποιοι ἤθελον νά καταλάβουν τό ἀντιπροσωπεῖον τῆς Μονῆς, ὅποτε ἠναγκάσθησαν οἱ τελευταῖοι νά θραύσουν τās θύρας διά σφυροκοπημάτων! Εὖγε! Μήπως πρέπει νά διδωμεν καί μετάλια εἰς τούς ρασοφόρους ληστές; Διότι κλέπται καί λησταί εἶναι, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά οἰκιοποιηθοῦν τὰ ἀλλότρια, ἔστω καί ἂν μετέρχονται νομικιστικά τεχνάσματα.

Ἐκλονίσθη ἡ ἐμπιστοσύνη ἡμῶν εἰς τήν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος μας. Λυπούμεθα.

✓ Ἐν ὅφει τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα εἰς τό Φανάριον καί διά νά προλάβῃ τās ἀντιδράσεις, ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἔσπευσε εἰς τό Ἅγιον Ὅρος συνοδευόμενος ἀπό ἐπτὰ διμοιρίας τῶν ΜΑΤ καί ἄλλας ἐξοπλισμένας δυνάμεις ἀστυφυλάκων καί λιμενοφυλάκων. Ποῖος ὁ στόχος τῆς πολεμικῆς αὐτῆς ἐκστρατείας; Ἡ ἐκπόρθησις τοῦ Ἀντιπροσωπεῖου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου! Ἐν κατερειπωμένον οἶκημα φυλασσόμενον ἀπό ἐννέα Μοναχοὺς ἐξοπλισμένους μέ κομβοσχοῖνια! Πράγματι θέαμα πολλῶν γελῶτων ἄξιον. Ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατεύματος εἰς γενειοφόρος ρασοφόρος καί γύρω του πάνοπλοι ἑνστολοὶ ἄνδρες, φέροντες κράνη καί ἀσπίδας. Μόνον οἱ πολιορκητικοὶ κριοί, οἱ πύργοι, αἱ κλίμακες καί οἱ καταπέλται ἔλειπον!

Καί ποῖον τό ἀποτέλεσμα τῆς... ἡρωϊκῆς ἐκστρατείας; Ἡ κατάληψις τῆς αὐλῆς τοῦ ἀντιπροσωπεῖου, ὅπου ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐτέλεσε ἀγιασμόν καί ἐθεμελίωσε τήν οἰκοδομήν νέου οἰκῆματος διά νά στεγασθοῦν ἐπὶ ἐσφιγμενιτικοῦ ἐδάφους τὰ μέλη τῆς Κατσουλериκῆς ἀδελφότητος. Ἐν συνεχείᾳ ἐξεφώνησε (τρέμων ἐμφανῶς) λόγον περὶ μετανοίας καί «ἐπιστροφῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν» τῶν Ἐσφιγμενιτῶν καί ἀπεχώρησεν.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀπεδείχθη πολιορκητῆς, ἀλλ' οὐχί καί πορθητῆς...

✓ Ἐάν διά τήν (ἀποτυχημένην) ἀπόπειραν καταλήψεως ἑνός ἐρειπωμένου οἰκίσκου ἐχρειάσθη νά διοργανωθῇ τοιαύτη ἐπιχείρησις, τί θά χρειασθοῦν διά νά ἀποπειραθοῦν νά καταλάβουν τήν κυρίως Μονήν; Ἡ ὁποία, μάλιστα, εἶναι ὀχυρωμένη διά νά ἀντιμετωπίζῃ πολιορκίας πειρατῶν καί διαθέτει ὑψηλά τείχη, ζεματίστρας, πολεμίστρας κ.λ.π.;

Τότε θά πρέπει νά ὀργανώσουν ἐκστρατεῖαν ὁμοίαν αὐτῆς τοῦ Ξέρξου. Ἄλλ' ἅς ἐνθυμηθοῦν ὅτι καί ὁ Ξέρξης ἀπέτυχεν νά ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του παρὰ τās ὑπερτέρους δυνάμεις.

✓ Ἐνῷ ἐσελιδοποιεῖτο τό παρόν τεῦχος, κατέφθασαν τά νέα ἐκ τῆς παπικῆς ἐπισκέψεως εἰς τό Φανάριον. Ὑπεδέχθησαν τόν Πάπαν, λοιπόν, μέ κωδωνοκρουσίας, μέ δοξολογίας, μέ ἀσπασμούς, συμπροσευχάς καί πολυχρονισμούς. Τά τοιαῦτα κατήντησαν πλέον πολύ κοινά. Οἱ Πάπαι εἰς τό Φανάριον, οἱ Πατριάρχαι (καί οἱ Ἀρχιεπίσκοποι) εἰς τό Βατικανόν, ὁ λαός ἐσυνήθισεν καί δέν ἀντιδρᾷ. Καί διατί νά ἀντιδράσῃ; Ὅλοι προβάλουν αὐτά τά γεγονότα ὡς καλὰ καί χρήσιμα. Θά ἔλθῃ ἡ εἰρήνη εἰς τόν κόσμον... Μάλιστα! Τώρα πού ὁ Πάπας μέ τόν Πατριάρχη συμπροσηυχήθησαν καί ἀλληλοησπᾶσθησαν, τώρα θά ἰδῇτε πῶς θά εἰρηνεύσουν τά πάθη τῶν ἀνθρώπων, πῶς οἱ ἄγριοι θά γίνουν ἡμεροί καί οἱ πόλεμοι θά ἀρχίσουν νά ὀλιγοστεύουν μέχρι ἐξαφανίσεως!

Ἀγαπητοί ἀναγνώσται, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οὔτε διά τήν «εἰρήνην τοῦ κόσμου» οὔτε διά τήν «ἀγάπην τῶν λαῶν» ἐγένετο ἡ συνάντησις. Οἱ συναντήσεις αὐτές στόχον ἔχουν τόν ἀπλόν λαόν, νά συνηθίσῃ εἰς τό θέαμα τῶν συμπροσευχῶν, νά τό θεωρεῖ καλόν καί ἅγιον. Καί ὅταν ἐπέλθῃ ἡ πλήρης ἔνωσις μέ τό κοινόν ποτήριον νά μή ἀντιδράσῃ καθόλου. Αὐτός εἶναι ὁ στόχος.

Τώρα, ἄν ὑπάρχουν ἱεροί κανόνες πού ἀπαγορεύουν αὐτάς τās συμπροσευχάς, ποῖος τούς ὑπολογίζει; Μόνον οἱ «φανατικοί παλαιοημερολογίται» ἐνθυμοῦνται αὐτούς. Ἄ! Τούς ἐνθυμεῖται καί ὁ Πατριάρχης, ὅταν πρόκειται νά ὑπερασπισθῇ τὰ «δίκαια τοῦ θρόνου του», δηλαδή τήν ἐξουσίαν του, ἢ ὅταν πρόκειται νά τιμωρήσῃ τούς «σχισματικούς» (κατ' αὐτόν) Ἐσφιγμενίτας. Τότε ἐξάγει ἐκ τοῦ ἀραχνιασμένου ἐρμαρίου τούς... ἀπρηχαιωμένους κανόνες.

Ὅταν πρόκειται νά συναντήσῃ τόν Πάπαν, ἢ τās προτεστάντιδας παπαδίνας, τότε κρύπτει πάλιν τούς ἱερούς κανόνες εἰς τό ἐρμάριον, διά νά τούς παραβιάζῃ ἀνέτως.

Ἄλλ' «ἔστι δίκης ὀφθαλμός ὅς τά πάνθ' ὁρᾷ».

✓ Ἐπίθεσιν ἐδέχθη τό πρόσωπον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας ἀπό κάποιον Μακαρίτην Ἀρχιμανδρίτην Νικηφόρον ὀνόματι, ὅστις διά τῶν στηλῶν τοῦ ὀργάνου τῶν Μακαριτῶν «Σαλπίσματος» ἐκτοξεύει πρωτοφανεῖς ὕβρεις. Διατί ὁ ταλαίπωρος κατελήφθη ὑπό τοιούτου μένους; Ἀνέγνωσεν, λέγει, τήν ὁμιλίαν τοῦ Μακα-

ριωτάτου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, κατὰ τήν ὁποίαν δέν ἀνεγνώρισεν τήν γνησίαν ἐπισκοπικήν ιδιότητα εἰς τούς ἐπισκόπους τῶν Μακαριτῶν. Καί λοιπόν; Οὔτε καί ὁ π. Νικηφόρος ἀνεγνώριζε τήν ἐπισκοπικήν ιδιότητα τῶν τοιούτων σχισματικῶν πρὶν γίνῃ καί ὁ ἴδιος Μακαρίτης. Ἐάν ὁ ἴδιος μεταβάλλει γνώμας καί ἀπόψεις συνεχῶς ἡμεῖς δέν τοῦ πταίομεν.

Τώρα τό πῶς δέχεται ἡ Ἐκκλησία τούς κάθε εἶδους σχισματικούς εἰς τούς κόλπους της, καί τόν βαθμόν ἀκριβείας ἡ οἰκονομίας τόν ὁποῖον ἐφαρμόζει εἰς ἐκάστην περίπτωσιν εἶναι ἓν θέμα τό ὁποῖον ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀποφαίνεται συνοδικῶς διά κάθε μίαν. Ἐάν ὁ π. Νικηφόρος πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν πολλοί τοπικαί Ἐκκλησίαι εἰς τόν ἴδιον γεωγραφικόν χῶρον, λυπούμεθα, ἀλλά δέν δυνάμεθα νά συμφωνήσωμεν μέ τās ἀπόψεις του. Ἐάν ἐκεῖνος διαφωνεῖ εἶναι δικαίωμα του. Τό μένος καί τās ὕβρεις δέν δυνάμεθα νά κατανοήσωμεν.

✓ Ἐχει παρέλθῃ μεγάλο χρονικό διάστημα ἀπό τότε πού οἱ Μακαρίται διεσάλλπισαν μέσῳ τοῦ ἐντύπου των ὅτι θά προβοῦν εἰς νομικάς ἐνεργείας κατὰ τῆς Κυπριακῆς ἐφημερίδος «Πολίτης» διά τὰ ὅσα εἶχε γράψῃ τότε (ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σκανδάλου τοῦ παραδικαστικοῦ κυκλώματος) χειροθεσίας τοῦ π. Μακαρίου Καβακίδου ἀπό τόν τέως Λεμεσοῦ («Πολίτης» 10-2-2005). Ὅμως, μέχρι τώρα οὐδέν ἔπραξαν. Τί νά ὑποθέσωμεν ἄραγε; Ὅτι ὁ «Πολίτης» ἔγραψε τήν ἀλήθειαν; Ἡ σιωπὴ τῶν –κατὰ τά λοιπά λαλιστάτων– Μακαριτῶν αὐτό ἀποδεικνύει.

✓ Τό Πρωτοβάθμιον διά Πρεσβυτέρους Συνοδικόν Δικαστήριον διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. β' τῆς 4/17-10-2006 ἀποφάσεώς του, ἐπέβαλε ὁμοφώνως εἰς τόν Κωνσταντῖνον Σταλήμερον, τήν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήματος, κρίνον αὐτόν ἐνοχον τῆς κατηγορίας τῆς ἀποσχίσεως ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν καί τοῦ νεοσημρολογιτισμοῦ, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ΛΑ' ἀποστολ. ΙΓ' τῆς ΑΒ' καί τῶν ἀποφάσεων τῶν Πανορθοδόξων συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καί 1593.

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἡ πρωτοφανής συμμετοχή τοῦ φιλέορτου λαοῦ συνέβαλλε στήν ἱεροπρέπεια καί τήν αἴγλη τῶν ἁγιωνύμων ἑορτῶν τῶν Ἱ. Ναῶν καί Μονῶν πού πανηγύρισαν προσφάτως.

► Τήν Τρίτη 2/16 Αὐγούστου, καθ' ἥν ἡμέραν ἐορτάζεται ἡ ἀνακομιδή τῶν λειψάνων τοῦ πρωτομάρτυρος Ἀγ. Στεφάνου, ἐόρτασαν τήν ἐτήσιαν πανήγυριν τους αἱ Ἱ. Μοναί Π. Ἡρακλείου καί Αὐλίδος. Εἰς τόν Μ. Ἑσπερινό τῆς Ἱερᾶς Ἀγρυπνίας, πού τελέσθηκε εἰς τήν πρώτη, χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

► Κατά τήν μεγάλη ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου τό Σάββατο 6/19 Αὐγούστου πανηγύρισαν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί Δήμου Ἀγ. Βαρβάρας καί Κυψέλης. Εἰς μέν τήν πανήγυριν τοῦ πρώτου προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, ἐνῶ εἰς τήν πανήγυριν τοῦ δευτέρου, κατά παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

► Ἀγιοπρεπῆς ὑπῆρξε καί τήν Πέμπτη 11/24 Αὐγούστου ὁ ἑορτασμός τοῦ ὑπερφυροῦς θαύματος τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος. Εἰς τήν λαμπρότητα τῆς δευτέρας πανηγύρεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας συνέβαλε ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθη-

νῶν κ. Χρυσόστομου, ὅστις συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως.

► Μέ ἰδιάζουσα μεγαλοπρέπεια ἐορτάσθηκε ἡ μεγάλη θεομητορική ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐπικέντρο τοῦ ἑορτασμοῦ ὑπῆρξαν οἱ πολυπληθεῖς πανηγυρίζοντες Ἱ. Ναοί Περιστερίου, Κολωνοῦ, Τσακοῦ, Καναρίου, Καρύστου, Βόλου, Λουτρῶν Μυτιλήνης, Πειραιῶς, Ἰσθμοῦ, Χίου, Βιτώλης, καθώς καί αἱ Ἱ. Μοναί Θρακομακεδόνων, Λευκτρῶν καί Ἀγ. Δημητρίου.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιστερίου. Προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου ἐορτάσθηκε ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βόλου. Τῶν ἐορτίων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Καθεδρικοῦ Ν. Ναοῦ τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, καί στόν Μ. Ἑσπερινό καί τήν μεγαλειώδη λιτανεία τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης ἔλαβε μέρος καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Ὁ Παν/τος Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Σκήτης Ἀγ. Μάρκου Χίου, Ἀρχιμ. π. Γαβριήλ Τσίτας, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ νέου Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Λουτρῶν Μυτιλήνης, καί ὁ Παν/τος Ἀρχιμ. π. Θεόκλητος Σταύρου προέστη ὡσαύτως εἰς τήν πανήγυριν τῆς Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Λευκτρῶν. Συνιερουργούντων τῶν

Παν/των Ίερομονάχων Ἀρσενίου Τσιότρα καὶ Ἀθανασίου Τζενῆ ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δήμου Ἀγ. Δημητρίου (Μπραχάμι).

Μέ ιερά ἀγρυπνία κατὰ τό ἀγιορειτικό τυπικό ἐόρτασε ἡ περίσεμνος Ἱ. Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Θρακομακεδόνων καὶ ἐπίσης καὶ ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός Τσακοῦ Δήμου Ἀγ. Παρασκευῆς.

➤ Τὴν Δευτέρα 22-8/4-9 πανηγύρισαν οἱ Ἱ. Ναοὶ Παναγία Προυσιωτίσσης Τσακοῦ καὶ Κινέττας. Εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ἐορτῆς τοῦ πρώτου συνέβαλλε ἡ μεγάλη συμμετοχὴ κλήρου καὶ λαοῦ ἐνῶ εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ δευτέρου ἰδιαίτερα αἴγλη προσέδωσε ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου.

➤ Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Κοσμά

τοῦ Αἰτωλοῦ Κερατσινίου. Εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ ὡς καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης συνέβαλλε καὶ ἡ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου ὡς καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου.

➤ Τό Σάββατο 27-8/9-9 ἡμέρα τιμῆς καὶ μνήμης τοῦ Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Φανουρίου ἐόρτασαν τὴν ἐτήσιαν πανήγυριν τους οἱ Ἱ. Ναοὶ Γλυφάδος, Κορωπίου καὶ τό Ἱ. Ἡσυχαστήριον Σαλαμίνας. Κατὰ παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου τῶν ἐορτίων ἀκολουθιῶν τῆς παραμονῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Φανουρίου Γλυφάδος προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος

κ. Φώτιος, ἐνῶ τὴν κυριώνυμον ἡμέρα τῆς ἐορτῆς εἰς τὸν αὐτόν Ἱ. Ναόν ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος. Εἰς τό Ἱ. Ἡσυχαστήριον Ἀγ. Φανουρίου Σαλαμίνας, καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Φανουρίου Κορωπίου τὴν προτεραιὰ τῆς ἐορτῆς τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς ἁγίας εἰκόνης προέστησαν ἀντιστοίχως οἱ οἰκεῖοι Σεβ. Μητροπολῖται Πειραιῶς κ. Γερόντιος καὶ Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομος.

➤ Συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Λουτουφίου Θηβῶν. Ὁμοίως καί ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ὡς τοποτηρητής Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, μετέβη εἰς τὴν ἀκριτικὴν Μεσορρόπην καί προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου.

► Μέ ξεχωριστὴ λαμπρότητα ἐορτάσθηκε μετὰ τὴν ἑναρξὴ τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἡ θεομητορικὴ ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου. Ἐπίκεντρο τοῦ ἐορτασμοῦ ὑπῆρξε ἡ περίσεμνος Ἱ. Μονὴ Παναχράντου Μεγάρων πού πανηγύρισε προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου τὴν ἐτήσια πανηγυρὶ τῆς. Εἰς τὸν ἐορτασμό τῆς ὡς ἄνω Ἱ.

Μονῆς ὡς συλλειτουργοί τοῦ Μακαριωτάτου παρέστησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ. Στέφανος καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Μαραθῶνος κ. Φώτιος καί Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος πού ἐκπροσώπησε εἰς τὴν ἱεράν πανηγυριν τὸν ἀσθενοῦντα Σεβ. Μητροπολίτην Ἀμερικῆς κ. Παῦλον.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἐορτῶν λατρευτικῶν

συνάξεων εἰς τὸ πανηγυρίζον Ἱ. Ἡσυχαστήριον Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Αἰγίνης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τὴν παραμονή τῆς ἐορτῆς χοροστάτησε εἰς τὸν Μ. Ἑσπερινόν τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Ροδοπόλεως, ἐνῶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος προέστη τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος περικάλλου Ἱ. Ναοῦ Γεννήσεως Θεοτόκου Σερρῶν. Ἡ δυναμικὴ συμμετοχὴ τοῦ εὐσεβοῦς Σαμιακοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος συνέβαλε εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Μαραθοκάμπου Σάμου.

► Τὴν Τετάρτην 14/27 Σεπτεμβρίου προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μαξίμου, λαμπρῶς ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱ. Ναὸς Τιμίου Σταυροῦ Εὐόσμου Θεσσαλονίκης.

► Ὁ ἐνοριακὸς Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Νικήτα Χαλκιδικῆς πανηγύρισε τὴν Πέμπτη 15/28 Σεπτεμβρίου.

► Ὁμοίως τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς Ἀμοργόν ἐόρτασαν τὸ Σάββατο 17/30 Σεπτεμβρίου τὴν μνήμη τῆς Ἀγ. Σοφίας εἰς τὸ ὁμώνυμο ναΐδριον τῆς νήσου.

► Συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος προέστη τὸ ἑσπέρας τῆς 23-9/6-10 εἰς τὸν Μ. Ἑσπερινόν τοῦ πανηγυρίζοντος ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Π. Φαλήρου,

ἐνῶ τὴν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου, εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸ ἱερούργησε ὁ Σεβ. κ. Γερόντιος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισε καί τό 'Ι. 'Ησυχαστήριον Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Σαλαμῖνος.

► Τήν Δευτέρα 26-9/9-10 πανηγύρισε ἡ 'Ι. Μονή 'Αγ. 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου Θερμοπυλῶν. Συνιερουργούντων τῶν Παν/των 'Ιερομ. π. Παταπίου 'Αργυροῦ, 'Αθανασίου Τζενῆ καί Παναρέτου Τσίχλα τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ Παν/τος 'Αρχιμ. π. Εὐθύμιος Μπαρδάκας.

'Ελλάδα. Τό πρῶτο εἶναι ἀπό τόν 'Αγιασμό ἔναρξης τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ 'Ι. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καβάλας πού τελέσθηκε τήν Κυριακή 2/15 'Οκτωβρίου ὑπό τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου ἐνῶ τό δεύτερο εἶναι ἀπό τήν ἐκδρομή τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου τοῦ 'Ι. Ναοῦ Τριῶν 'Ιεραρχῶν Θεσσαλονίκης στήν Καβάλα.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Μέ τήν εἴσοδο εἰς τό νέο ἐκκλησιαστικό ἔτος καί διά τῆς καθιερωμένης τελετῆς τοῦ 'Αγιασμοῦ ἄρχισαν εἰς τούς πλείστους 'Ι. Ναούς τῆς 'Εκκλησίας μας τά μαθήματα τῶν κατηχητικῶν

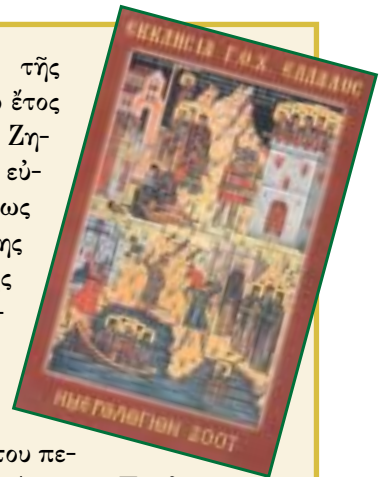

σχολείων. Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τά ὑψηλά δεδομένα τῶν ἐπιστημῶν, τήν κυριαρχία τῆς πληροφορικῆς καί τήν ὑπαρξη τῆς νέας τάξεως πραγμάτων τό διδακτικό καί συνάμα ἱεραποστολικό ἔργο τῆς 'Εκκλησίας θά πρέπει νά ἐξαπλωθεῖ καί στίς πιό ἀπόμακρες ἐνορίες, ὥστε τά παιδιά πού εἶναι ἡ χρυσή ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος νά κατηχοῦνται ἀπλά καί νά θρέφονται πνευματικά ἀπό τήν φιλόστοργη καί ἀκαινοτόμητη 'Εκκλησία μας. Τά φωτογραφικά στιγμιότυπα εἶναι ἀπό τήν Βόρεια

Ὁ νέος ἡμεροδείκτης τῆς 'Εκκλησίας μας διά τό ἔτος 2007 ἀφιερῶθη εἰς τούς Ζηλωτάς 'Αγιορείτας ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 80 ἐτῶν ἀπό τῆς πρώτης ὁργανωμένης ἀποστολῆς 'Αγιορειτῶν διά τήν ἐνίσχυσιν τοῦ 'Ιεροῦ 'Αγῶνος τῶν Γνησίων 'Ορθόδοξων Χριστιανῶν τῆς 'Ελλάδος. Πέραν τούτου περιέχει χρησίμους πληροφορίες τῆς 'Εκκλησίας μας ἀναγκαίας διά κάθε πιστόν, ὅπως διευθύνσεις καί τηλέφωνα 'Αρχιερέων, ἐνημερωμένους καταλόγους τῶν 'Ιερῶν Ναῶν καί Μονῶν τῆς 'Εκκλησίας μας κ.ἄ...

'Εκτός τούτου, ἐκ τῶν γραφείων τῆς 'Εκκλησίας μας διατίθεται καί ἡμερολόγιον τοίχου, τό ὁποῖον εἶναι ἀφιερῶμένον εἰς τό ἔγκυρον τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῆς 'Εκκλησίας μας. Εἰς τό αὐτό ἡμερολόγιον ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ 'Αγίου τῆς κάθε ἡμέρας καί πληροφορίες διά τὰς καταλύσεις, νηστείας καί ἀργίας τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν. Τά ἔσοδα ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν ἡμερολογίων διατίθενται διά τήν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁ ὁποῖος δέν διαθέτει πολλούς οικονομικούς πόρους. Εἶναι χρέος ὅλων μας νά προμηθευθῶμεν ἡμερολόγια τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Ή.Μ. Ή. Αγ. Στεφάνου Π. Ή. Ηρακλείου 1-8-06

Ή.Ν. Μεταμορφώσεως Δήμου Ή. Αγ. Βαρβάρας 6-8-06

Ή.Ν. Ή. Αγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος 11-8-06

Ή.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιώς 14-8-06

Ή.Μ. Ή. Αγ. Πατέρων Χίου 14-10-06

Ή.Ν. Ενθρόνισις Σεβ. Αυστραλίας Μελβούρνη 16-10-06